Approved by the Text-book ... Madras.

T
2049

...aridimarkalaijnan Library Publication No. 4.

Tamil Essays

BY

LATE V. G. SURYANARAYANA SASTRIAR, B.A.,
Head Tamil Pandit Christian College, Madras.

WITH AN ENGLISH PREFACE

BY

S. S. SURYANARAYANA SASTRIAR, M.A., B. SC.,
Barrister-at-Law.

PUBLISHED BY
V. S. NATARAJAN,
735, Kakatope Street,
MADURA.

All Rights Reserved.] 1922. *[Price As. 5.*

PRINTED AT THE TAMIL SANGAM POWER PRESS, MADURA.

V. S. SWAMINATHAN,
GENERAL MERCHANT, COMMISSION AGENT,
BOOKSELLER& PU...
WEST TOWER STREET, MADURA

பரிதிமாற்கலைஞன் புத்தகசாலைப்பிரசுரம்-௪.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பொங்கும் மங்களம் எங்குந் தங்குக.

தமிழ் வியாசங்கள்.

இஃது

சென்னைக் கிறிஸ்தவ கலாசாலைத் தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதராயிருந்த

வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார், பி. ஏ.,

அவர்கள் இயற்றியது.

எஸ். எஸ். சூரியநாராயண சாஸ்திரியார், M.A., B.SC.

பாரிஸ்டர்-அட்-லா, அவர்கள் எழுதிய

ஆங்கிலமுகவுரையுடன் கூடியது.

வி. சூ. நடராஜன்,

735, காக்காத்தோப்புத்தெரு,

மதுரை.

1922.

[காபி ரைட்]

[விலை அணு 5.

விஷய அட்டவணை.

		பக்கம்.
1.	தற்காப்பு நியமம். LAW OF SELF-PRESERVAION.	1
2.	பொய்த்தோற்றங்கள். ILLUSIONS AND HALLUCINATIONS.	16
3.	ஜீவராசிகளின் நாநாவித வர்ணங்கள். VARIOUS COLOURS OF ANIMALS.	33
4.	மனவமைதி. PEACE OF MIND.	39
5.	உயர்தனிச்செம்மொழி CLASSICAL LANGUAGE.	42
6.	பதினெட்டாம்நூற்றாண்டின் தமிழ்ப்பாஷாபிவிர்த்தி. IMPROVEMENT OF THE TAMIL LANGUAGE IN THE 18TH CENTURY.	46
7.	சொற்பொருளாராய்ச்சி. A STUDY OF WORDS.	51

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க முத்திராசாலையிற் பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

PREFACE.

NEARLY two decades have elapsed since the lamented demise of V. G. Suryanarayana Sastriar whose life in its brief compass had been so full of promise and performance for the restoration of the glory of Tamil Literature and the revival of Tamil studies. During these two decades, strange to say, the student of Tamil in our University has had little chance of becoming acquainted with the works of that scholar, with almost the single exception of **The History of the Tamil Language** which has often been prescribed as a text-book. One of the greatest votaries of the Deity of Tamil Culture is thus rapidly passing into oblivion, very possibly because, in spite of the eminence of his literary productions, there are few of them capable of being used as text-books. That such an excuse is poor and ridiculous goes without saying. But even such a halting excuse will become impossible with the publication of this small volume of essays culled from various magazines to which they had been contributed by the author. Written in elegant prose, brief in compass, and replete with those excellences which are demanded of the best literature and which are known in Tamil

as சொல்நயம் and பொருள்நயம், these essays are in every way of remarkable and worthy of close study. We would commend, in particular, to the reader's attention the ability with which scientific ideas (of reputed Western growth and mordernity) have been expounded in Tamil without any violence to sense or sound. This must serve as an eye-opener to the opponents of the vernacular medium of instruction. But the object of the publishers-who, by the way will feel extremely grateful to Editors of magazines and reviews who will bring to light any more essays of V. G. Suryanarayana Sastriar not yet published in a collected form-will be more than achieved, if this volume serves to familiarise students of Tamil in our University with the name and something of the work of this great scholar, who did so much for our Literature, but alas! was not spared by unkind Fate to do more.

S. S. Suryanarayanan.

முகவுரை.

இவ் வியாசநூல் சென்னை கிறிஸ்தவக் கலாசாலையில் தலைமைத் தமிழ்ப்புலமை நடாத்திய பிரும்மஸ்ரீ வி. கோ. சூரிய நாராயண சாஸ்திரியார் பி.ஏ., அவர்கள் சில பத்திரிகைகளுக்கு எழுதிவிடுத்த கட்டுரைத் தொகுதியாகும். சாஸ்திரியாரவர்களுடைய தமிழபிமானமும், தமிழ்ப்புலமையும் அவர்கள் இயற்றிய அரிய பல நூல்களாலும், தம் மாணவருள்ளத்து எழுப்பிய கிளர்ச்சியாலும் தமிழுலகம் நன்கறிந்ததே. ஆங்கிலமுறையிற் கல்விபயின்று, தமிழுலகுக்கு இக்காலத்து வேண்டற்பாலனவாகிய தமிழ்மொழியின் வரலாறு, நாடகவியல் ஆகிய துறைகளிற் புதுநூலியற்றிப் புகழ்படைத்தவரும் இவரே.

இக் கலைவல்லாளர் மேற்கூறியவாறு தனி நூல்களியற்றியதோடமையாது, அவ்வப்பொழுது அவகாசப்பட்டபோதெல்லாம், சபைகளிற் பிரசங்கமூலமாகவும், பத்திரிகைகளில் வியாசரூபமாகவும் நவீன சாஸ்திரக் கருத்துக்களையும், தமிழ்மொழி சம்பந்தப்பட்ட சிற்சில ஆராய்ச்சிகளையும் வெளியிட்டு வந்துளர். இவை அக்காலத்துப் (20, 25 வருஷங்கட்கு முன்னர்) படிப்பார் மனத்தைக் கவர்ந்து பொருள் விளக்கத்தாலும் சொற்றொடராக்கத்தாலும், பெரிதும் மதிக்கப்பெற்றன.

இத்தகைய தனி வியாசங்கள் பழம் பத்திரிகைகளிற் பொதியுண்டு படிப்போர்க்குக் கிடைத்தற்கரியனவானமைகண்டு, சாஸ்திரியார் குமாரர்கள் ஆண்டில் இளைஞர்களேனும், தமிழபிமானம், செய்தொழிலூக்கம் இவற்றிற் சிறந்தவர்களாகிய வி. சூ. நடராஜன், வி. சூ. சுவாமிநாதன் தம் தந்தையாரது

வியாசங்களை முயன்று திரட்டி ஒருநூலாக வெளியிட்டிருக்கின்றனர். தமிழில் பல்வகைய வசனநூல்கள் பல்கிவரு மிக்காலத்தில், அதிலும் ஸ்கூல்களிலும், காலேஜ்களிலும் தமிழ் வியாசம் கட்டாய பாடமாயிருக்கும் நிலைமையில் இந்நூல் வெளிவருவது சாலவும் வேண்டற்பாலது.

இதனைக் கலாசாலைகளில் உரியவர்கள் பாடபுத்தகமாகத் திட்டஞ்செய்து நற்பயனெய்த முன் வருவார்களென்று நம்புகிறேன்.

வே. முத்துசாமி ஐயர், எம்.ஏ., எல்.டி.,

சப்-அஸிஸ்டெண்டு இன்ஸ்பெக்டர்,

மதுரை ஜில்லா பெண்பாடசாலைப் பிரிவு.

முன்னுரை.

எம் தந்தையார் அப்போதைக்கப்போது எழுதி, பல பத்திரிகைகளின்மூலமாய் வெளிவிடுத்த பல தமிழ் வியாசங்களை யொருங்கு சேர்த்து, "தமிழ் வியாசங்கள்" என்ற தலைப்பின் கீழ் வெளிவிடவேண்டுமென்ற பேரவா வெகுநாட்களாக எங்களுக்கு இருந்துவந்தது. அப்பேரவா கைகூடும் காலம் இப்போது வாய்த்ததைப்பற்றி யாங்கள் பெரிதும் மனமுவக்கின்றோம்.

இவ்வியாசங்கள் பல பெரியோர்கள் கூறிய முறைப்படியே வகுக்கப்பட்டுள்ளன. அதுபற்றி அன்னாருக்கு எங்கள் மனமார்ந்த வந்தனத்தைச் செலுத்துகின்றனம். மற்றும் இதனைத் தங்கள் பத்திரிகைகளினின்றும் எடுத்துப் பிரசுரிக்க உத்தரவளித்த பத்திராசிரியரவர்களுக்கும், எம் தந்தையாரது நண்பர்களுக்கும் மாணவர்களுக்கும் எங்கள் நன்றியைச் செலுத்துகின்றோம்.

இன்னும் எம் தந்தையார் எழுதிய வியாசங்கள் அநேகம் உள்ளதென அறிகிறோம். அவ்வாறு உள்ளதன் பிரதி யாரிடமாவது இருப்பின் அதனை எங்கட்குத் தந்து உதவும்படி வேண்டிக்கொள்ளுகிறோம். சீக்கிரத்தில் "தமிழ்ப்புலவர் சரித்திரம்" என ஒரு நூல் வெளியிட உத்தேசித்துள்ளோம். அதற்கும் வேண்டிய உதவிபுரியும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம்.

இப் புத்தகத்திற்கு ஆங்கிலமுகவுரை யெழுதி உதவிய மகா-ள-ள-ஸ்ரீ எஸ். எஸ். சூரியநாராயண சாஸ்திரியார், எம். ஏ., பி.எஸ்ஸி., பாரிஸ்டர்-அட்-லா அவர்கட்கும், தமிழ்முகவுரை யெழுதியும், மற்றும் பிழைதிருத்தியும் உதவிய மகா-ள-ள-ஸ்ரீ வே. முத்துஸாமி ஐயர், எம்.ஏ., எல்.டி., அவர்கட்கும் எங்கள் மனமார்ந்த வந்தனம் செலுத்துகின்றோம். இதனை விரைவில் அச்சிட்டுத்தந்த மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க அதிகாரிகளுக்கு நன்றி பாராட்டக்கடமைப் பட்டிருக்கின்றோம்.

இங்ஙனம்,

23-8-22, மதுரை.

வி. சூ. நடராஜன்,

வி. சூ. சுவாமிநாதன்.

ஆக்கியோன் பெயர்.

இஃது திருமயிலை வித்துவான்

மகா-௱-௱-ஸ்ரீ சண்முகம்பிள்ளையவர்கள் சொல்லியது.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

பொலம்பூத்த தற்காப்பு நியம மெனும் விடயமரும் புலவோர் நாட, நலம்பூத்த சுவைசெறிசெந் தமிழ்வசன நடையினனி நலக்கத் தந்தான், குலம்பூத்த பிறப்பொழுக்கங் குன்றாத நான்மறையோர் குலத்துட் டோன்றி, "வலம்பூத்த வேற்கு கற்றாழ் சூரியநா ராயணநா வலவ ரேறே.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
2	23	ஏறக்குறைறயைப்	ஏறக்குறையப்
3	14	நிமயங்களுக்கெல்லாம்	நியமங்களுக்கெல்லாம்
9	4	Polotical	Political
10	20	செஞ்சம்	நெஞ்சம்
10	23	தன்னறிவின்றி	நன்றறிவின்றி
15	11	ஆன்றோருறைப்பர்	ஆன்றோருரைப்பர்
31	1	அரையில்	அறையில்
31	13	வேண்டுமென்றும்	வேண்டுமென்னும்
34	21	புலிகளுக்குக்	புலிக்குக்
39	2	சாங்கேபாங்கமாய்	சாங்கோபாங்கமாய்
40	3	அறிந்தால்	அறிந்ாதல்
40	16	அவற்றூர்	அவற்றூற்
44	8	அவ்வுயர்தனிச்மொழி	அவ்வுயர்தனிச் செம்மொழி
45	12	தமிழ்மொழிக்கும்	தமிழ்மொழிக்குப்
45	21	தவிர்ந்து	தவிர்த்து
47	16	சொல்வேண்டிய	சொல்லவேண்டிய
48	2	கடவுக்கு	கடவுளுக்கு

உ

சிவமயம்.

பொங்கும் மங்களம் எங்கும் தங்குக.

தமிழ் வியாசங்கள்.

I. தற்காப்பு நியமம்.

கடவுள் வாழ்த்து.

நேரிசையாசிரியப்பா.

திருவளர் செல்வத் தருள்வளர் தவத்தின்
அகத்தியர்க் குத்தமிழ் மகத்துவந் தெரித்த
நற்காப் பாக்கிரி நாயகற் பணிகுதும்
தற்காப்பு நியமந் தன்னை
எடுத்தினி தறிந்து முடித்தற் பொருட்டே.

செந்தமிழ்ப்பயின்ற செல்வர்காள்!

யாமீண்டு எடுத்து உபந்நியசிப்பான் புகுந்த விஷயம் *தற்காப்பு நியமமென்பது. இஃது நீவிரறியாததன்று. அங்ஙன

*தற்காப்பு நியம மென்னும் பெயரிய இவ்வியாசம், சென்னைத் தமிழ்ப்பாஷாபிவிர்த்தி சபையாரது வேண்டுகோட்கிணங்கிச் செய்யப்பட்டுச் சென்னை இராஜதானிக் கலாசாலைச் சமஸ்கிருத பட்டாசாரியாராகிய மகா-ா-ா-ஸ்ரீ தி. மி. சேஷகிரி சாஸ்திரியாரவர்கள், எம். ஏ. சபாநாயகராக வீற்றிருந்தழி, வருஷாந்த வந்தனப்பிரசங்கமாக வாசிக்கப்பட்டது. இஃது பலர்க்கும் பயன்படுமாறு நண்பர் விரும்பியவண்ணம் பிரசுரிக்கப்பட்டது. வி. கோ. சூ. Law of self Preservation.

*

மாகவும் எளியேம் இதனைக் கையாடுதல், ஒப்புயர்வில்லாத் திப்பிய குணத்த, அருமையாம் பாஷைக ளளவிலவறிந்த, பெட்புடன் பலநூ லூட்பயனோர்ந்த அக்கிராசனாதிபதியார் கூறும் பொற்புறு பற்பல அற்புத நற்பொருள் கற்பது கருதியன்றே! ஆதலி னெம்மைநோக்கி 'என்னே யிவர்தம் புலமை'யென எள்ளி நகையாடாது அன்புடன் போற்றுமின்!

தற்காப்பு நியமத்தின் பொதுவியல்பு.

தற்காப்பு நியமமென்பது ஒரு பிராணி தன்னைத் தானே பற்பல அபாயங்களினின்றுந் துன்பங்களினின்றுந் தப்புவித்துக் காத்துக்கோடன் முறையாம். இங்ஙனங் கூறிய தற்காப்பினை இவ்வுலகின்க ணுள்ள ஒவ்வொரு ஜீவராசிகளிடத்துங் காணலாம். காட்டிலுள்ள புலிகள் உயிர்த்திருப்பதும், தீக்கோழிகள் வேட்டைக்காரர்களினின்றுந் தப்பித்திரிவதும் யாங்ஙனம்? ஆழ்ந்து நினைமின்! சிறுபான்மை தத்தமது அறிவினாலும் பெரும்பான்மை இயற்கையினாலுமா மென்பது வெளிப்படும். "ஆம், அவை தத்தம் அறிவினாற் கரந்துறைவதை யறிவேம்; மற்று இயற்கையினாற் பிழைத்துத் திரியு மென்றீரே; அஃதென்னை?" என்பீரேல்:—புலிகள் தம்முடலின் மஞ்சள்வரிகளுங் கருநிறக் கீற்றுக்களு மிருப்பதினாற் போந்த பயன் தானென்னை? அவை ஓங்கிவளர்ந்த கோரைப்புற் கிடையில் நிற்குமாயின், நம் கண்ணிற்கு அப்புலிகளி னிருப்பிடம் எளிதிற் புலப்படமாட்டாது. ஏனெனிற் கோரைப்புல், மூங்கிற்புதர் ஆகிய இவற்றின் நிறமும் புலியின் நிறமும் ஏறக்குறையைப் பார்வையினுக்கு ஒன்றாயிருத்தல்பற்றியென்க. இவ்வாறு ஒன்றாயிருத்தலின் மான்கள் புலிகளிருத்தலை யறியாது உலாவுகையிற் புலிகள் அம் மான்களின்மேற் பாய்ந்து இரையெடுத்துக்கொண்

டும் வேடரினின்றுந் தப்பிக்கொண்டுந் திரிகின்றன. இனித் தீக்கோழிகள் மணல்வனங்களிற் சற்றுத் தூரத்துநிற்குமாயின் அவை ஆண்டு நிற்றல் நடந்தாலன்றிக் கண்ணுக்குப் புலப்படாது. ஆதலின் அவை வேடர்களது கணைக்கு இலக்காகாது பிழைத்து வாழுகின்றன. இவ்வண்ணம் புலிகளுந் தீக்கோழிகளும் பிழைத்துத் திரிவதற்கு முக்கிய ஏதுவான அவ்வவற்றின் நிறப்பேறு தத்தஞ்செயலினாலோ, அன்றி இயற்கையினாலோ? கூறுமின். இயற்கையினாலென்பதற்கு ஓராக்ஷேபணையுமின்றாம். இவ்வுலகின்கண் எப்பொழுதும் பயனுள்ளன தாம் இயற்கையாகவே நிலைத்து நிற்கும். இங்ஙனம் பயனுள்ளன நிலைநிற்றலைத்தான் இயற்கைப்பிரிநிலை (Natural Selection) யென்றும், தகுந்தவை தங்கிநிற்ற (Survival of the Fittest) லென்றும் மேன்மொழி உயிர் நூலோர் (Western Biologists) கூறுவர். இஃது சுபாவ நியமங்களுக்கெல்லாம் (Laws of Nature) முதன்மையதாய் விளங்கலு முணர்க.

தற்காப்பின் இன்றியமையாமை.

இதுகாறும் மனிதற்குக் கீழ்ப்பட்ட பிராணி சம்பந்தமாகவே கூறிப் போந்தோம். இனி மனிதசம்பந்தமாகவே கூறுவோம். கடவுளாற் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பொருள்களெல்லாவற்றினும் ஒருவித ஒழுங்குளது. அவ் வொழுங்கினைத்தான் தற்காலத்திலுள்ள சான்றோர் இயற்கையொழுங் (The order of Nature) கென் றுரைப்பர். இவ்வியற்கை யொழுங்கிற் காணப்படும் பிராணிகள் யாவற்றினும் மனிதனே மேதக்கானாயினும் மற்றைப் பிராணிகளைப் போன்றே இவனும் வாழ்க்கை நியமங் (Laws of Life)கட்கு உட்பட்டிருத்தல் வேண்டுதலின் இவனுக்குந் தற்காப்பு இன்றியமையாத

தாகின்றது. அங்ஙனமின்றேல், தமக்கும் பிறர்க்கு மின்பம் பயப்பனவாகிய ஏனைய கடமைகளைச் செய்தல் அசாத்திய மாய் விடுமென்க. "சுயசயவிரக்தியுள்ளவன் அன்றே முக்தியெய்து வான்; அங்ஙனமிருப்ப நீவிர் தற்காப்பு மனிதற்கு இன்றியமை யாததென்று கழறுவ தென்னையோ?" என்று சங்கிப்பீரேல்:— கூறுவாம். நம் உடலுயிர்களைப்பற்றி ஜாக்கிரதையா யிருக்கு மாறும், ஒருபயனுமின்றி நம்முடலை வருத்தாமலும் நம்முயி ரினைப் பலிபிடாமலு மிருக்குமாறும் ஒழுக்கநூல் (Ethics) விதிக்கின்றது. இதனை உதாரண மூகத்தால் விளக்குவோம்.— தெய்வபக்திபுடையா னொருவன் ஒருபயனுமின்றிக் கடவுள் முத்தி தந்தருளுவாரென்னுங் கருத்தினனாய் நகங்கள் வளர்ந்து தோளைத் துக்கொண்டு புறங்கைக்கு வருமட்டும் அகங்கையினை விரல்களோடு சேர்த்து மூடிக் கரங்களை வானத்தைநோக்க நீட்டிக் கொண்டிருப்பானாயின், பயன்கருதிக் கடவுளால் மனிதர்க்குக் கொடுக்கப்பட்ட அங்கங்களிற் கையென்ற மகா அற்புதமான வொன்றினை நாசப்படுத்துகின்றானாதலின் அவன் பாபியேயாவா னென்பதற்கு ஐயமின்றென்க. இத்தற்காப்புக் கடமையினுஞ் சாலச்சிறந்த கடமைகளு முளவாம். இஃது அவற்றோடு முரா ணுங்கால் அக்கடமைகளையேசெய்தல் வேண்டுமென்பது ஒழுக்க நூல் விதியாம். தனது குடும்ப சம்ரக்ஷணைக்காகத் தலைவன் தன்னுடைய சத்திக்கு அதீதமாயுமுழைத்துவருந்துதல் வேண் டும். நாட்டுகாப்பின்பொருட்டுப் போர்வீரர் யுத்தத்தில் உயிர் துறக் கவும் வேண்டும். இவ்வமயங்களில் அவர் தற்காப்பினைக்கருதி நடப்பாராயின், அவர் குற்றவாளியரே யாவார் என்பதும் ஐயுறற் பாலதோ? ஆகவே ஒருபயனுமின்றித் தன் உடலுயிர்களை ஒரு வன் வருத்துகிற்பானாயின், அவன் ஆன்மத் துரோகியென்

றழைக்கப்படுவானேயன்றி, ஒருநாளுந் தான் கருதியவண்ணம் முத்தியெய்தான். தற்கொலை புரிவது மாபாவம் என்ற நங் தமக்கு இதுமாத்திரம் பாவச்செயலாகாததேனோ? சாற்றுமின்!

தற்காப்பினைக் குறித்து ஒழுக்கநூலோர் கொள்கை.

மனிதரின் பொதுநன்மைநாடுதல் ஒழுக்கநூல் இலக்காம்; ஆதலின், ஒவ்வொருவனது நன்மையினை நாடுதலுந் தக்க இலக்காம்; ஆகவே, ஒவ்வொருவனுந் தன்றன் நன்மையினை நாடலும் நேரிய இலக்காம். பிறன் உற்ற நலமானது மனிதரின் பொதுநலத்தில் எவ்வளவினதாகுமோ அவ்வளவினதேயாம். ஒருவன் தானுற்ற நன்மையும்; தன்னின்பம் நாடப்படாதாயின், பிறனது இன்பந்தான் நாடப்படுதலேனோ? தன்னின்பம் பிறரால் நாடப்பட்டுழித் தான் பிறனதின்பம் நாடுதலினுற் பொதுநன்மை யதிகப்படுமாயின், யாவும் செவ்வனே செல்லும். அங்ஙனமின்றி, ஒவ்வொருவனும் தன்றன் நன்மையினைப் பிறனொருவன் நாடுவான் என்பது நினைத்தே, தன் தன் நன்மை நாடும் அப்பிறனுக்கே இவ் வொவ்வொருவனும் நன்மைநாடுவானாதலாலும், நம்மின்பங்களிற் பெரும்பாலன நமது சரீரசௌக்கியத்திற்கு ஆவசிகமான செயல்களோடு ஒற்றுமைப்பட்டிருக்கின்றன வாதலாலும், இச் சரீரசம்பந்தமான இன்பங்களையொப்பாமை மிகத் தாழ்ந்த தரமான வாழ்க்கையினையும், பலவீனத்தினையும், செய்யவேண்டிய கடமைகளைச் செய்வதற்கு வலாமையினையும் விளைவிக்கின்றதாதலாலும் ஒவ்வொருவனும் பிறர் இன்பத்தையே நாடுதல் அசம்பாவிதமாம் என்க.

தற்காப்பின் பகுதிகள்.

தற்காப்பின் பகுதிகள் பலவிதப்படும். அஃதெப்படியெனில் :—ஈண்டுத் தான் என்றது இவ்வுலக இன்பத்திற்கு முக்

கிய சாதனங்களாய் சரீரத்தினையும், மனத்தினையும், குணத்தினையும், குறிப்பதனோடு நின்றுவிடாமல், பேரின்ப சாதனமாகிய ஜீவான்மாவினையுங் குறித்துநிற்றலின், தற்காப்புப் பலவகைப் படுகின்றது. அவைதாம் சரீராபிவிர்த்தி, மனோபிவிர்த்தி, குணாபிவிர்த்தி, மோட்ச சாதனப்பேறு, என்னுந் தலைச்சாத்திட்டுப் பின்னர் விரித்துக் கூறப்படும். இதுநிற்க, சில மேற்புல விஞ்ஞானிகள் தற்காப்பென்னுந் தொடரின்கண்ணுள்ள தான் என்பது மெய்ம் மனங்களையே குறிக்குமெனக் கூறுவாராயினுங், தென்புலக்கலைஞர்கள் 'தன்னையறிதல்', 'தன்னைத்தான் காண்டல்' என்பனவற்றுள், தான் என்பது ஜீவான்மாவினை யுணர்த்து கிற்பதுபோலத் தற்காப்பின்கணுள்ள தானென்பதுஞ் ஜீவான்மாவினைக் குறிக்குமெனக் கூறுதல்பற்றி யாமும் அவ்வாறே கூறுகின்றாம்.

சரீராபிவிர்த்தி.

இனி மேற் றொகுத்துச் சுட்டியவற்றை வகுத்துக் காட்டுவான் தொடங்கி நிறுத்த முறையாலே முதற்கட் சரீராபிவிர்த்தியினைப் பற்றிப் பேசுகின்றாம். நன்றாயுழைத்து வேலைசெய்பவனே சரீராபிவிர்த்தி யடைந்து தேகசௌக்கிய முறுவான். அங்ஙனமல்லாதவன் சரீராபிவிர்த்தி யடையாது வாழ்நாள்முழுவதும் பிணியினால் வருந்தி வீணாளாய்க் கழிப்பான். இக்கருத்தினை யுட்கொண்டன்றே "போதுமான மட்டுஞ் சுறுசுறுப்பாயிருப்பவனே பிராணதாரணப் பிரயத்தனத்தில் (Struggle for existence) ஒழிந்துவிடாது தங்கி நிற்பான்" என்று உயிர் நூல் (Biology) முறையிடுகின்றது. ஆயினும் அவ்வாறு சுறுசுறுப்போடு வேலைசெய்பவனுக்கு வேலைக்கிடையிற் சிறிது ஓய்வும், இரவினுறக்கமும், சின்னாட் பின்னர் ஒரு நாளொழிவும்

யன்றுட் பின்னர்ச் சின்னுள் விடுமுறையு மிருத்தல்வேண்டும்; இன்றேல் தேகம் வலியிழந்து கட்டழிந்து போய்விடும். அங்ஙனம் இவன் செய்யும் வேலையும் பிரியகரமாகவே இருத்தல்வேண்டும். அது பிறாது கட்டாயமின்றிச் சுயேச்சையாற் செய்தலும்வேண்டும். இல்லையேல், மனவருத்தத்திற்கு இடனுகி அஃதவனைத் துன்புறுத்து மென்க.

வேலைசெய்ய வேண்டாதவன் உடல்விருத்தி விளையாட்டுக்களாகிய உதைபந்தாட்டம் (Foot-ball) சல்லடைப்பந்தாட்டம் (Tennis) மரச்சட்டப் பந்தாட்டம் (Cricket) முதலியனவாதல் ஆடல்வேண்டும். ஒருவன் தனதுந் தன்குடும்பத்தினதுமான சுகஜீவனங்கட்கு ஆவசியகமும் உபயோகமுமுள்ள எல்லாவிதப் பயிற்சியும் அறிவும், திரவிய சம்பாதனமும் அடைந்திருத்தல் வேண்டும். அவ்விதப் பயிற்சிகளுள் முதன்மையானது கைச்சாதுரியப் (Manual dexterity) பேறு. இவ்வுலகின்கண் காணப்படும் பற்பல சுகமூலங்களையும் உபயோகித்தற்கேற்றவர்களாய்ச் செய்யுந் தன்மைய திறத்தினை யொவ்வொருவனும் முதிருமாறு செய்தலும் வேண்டும்; அன்றேற் சுகாநுபவம் அசாத்திய மாய்விடு மென்க. "எந்தவிஷயங்களிலும் ஏகரீதியானது (Monotony) வேண்டற்பால தன்று; மேலுமஃது வாழ்க்கையினுக்குக் கேடு விளைப்பதாகவும் காணப்படுகின்றது" என்று உடல்நூலோர் (Physiologists) கூறுவர். இவ்வெல்லாவற்றிலும் மிகச்சிறந்ததும், தற்காலத்தில் விசேஷமாய்க் கவனிக்கப்படாததுமாயிருப்பது மிதமான உண்டிகோடலாம். போதிய உணவுகோடலானது சரீர சுகத்திற்கு மூலமந்திரமாமென்பதை யுணர்ந்திருந்தும், பலர் சிவபிரானது மூத்த பிள்ளையார்க்கும் தமயனுராய்த் தின்னத் தலைப்பட்டு அஜீரணமாதிய

பலவித நோயினாலும் வருந்துகின்றனர். ஆதலின் இதுவிஷயத்தில் நாம் மிகக் கவலைபெடுத்துக் கொள்ளல்வேண்டும். கள்ளருந்திக்கழிபெருங் களியாட் டயர்வதும் உடற்கேடு விளைத்தலின் வேண்டப்படாததாம். உண்டாட்டிலுங் களியாட்டிலும் வீணே கைப்பொருளினைச் செலவிட்டுக் கடன்பட்டு உழல்வதும் கேவல அறியாமையாதலின் அதினின்றும் ஒவ்வொருவனுந் தவிர்தல்வேண்டும். இவ்விஷயங்களிலெல்லாம் இயற்கை ஒழுங்கிற்கு விரோதப்படாமல் நடத்தல்வேண்டும் என்பது ஒரு பெரிய நிட்சேபம் போலும்! இதுகாறுஞ் சரீராபிவிர்த்தியினைக் குறித்து எம் சிற்றறிவினுக் கெட்டியவாறு கூறிப் போந்தாம். இனி மநோபிவிர்த்தியினைப் பற்றி யுபந்யசிக்கப் புகுவாம்.

மநோபிவிர்த்தி.

மநோபிவிர்த்தியினுக்குப் பிரதான சாதனங்களாயுள்ளன முறைப்பட்ட சாத்திரக்கல்வி (Scientific culture) யும் இலக்கியப்பயிற்சியும், நற்கலைத் (Fine arts) தேர்ச்சியுமேயாம். இவையிற்றினை முறைவழுவாது விரித்துரைப்பாம். உலகத்தின்கணுள்ள பொருள்களின் தத்துவங்களை யுணர்தற்கேற்ற மனப்பயிற்சி முக்கியமாம். இச்சுபாவ விஷயங்களுள் ஒரு பகுதியினை, மற்றைப் பகுதிகளின் ஞானஞ் சிறிதேனுமின்றி யறிதல் கூடாமையாம். அஃதாவது சுபாவ விஷயங்களுள் ஒரு பகுதியினை யறிய விரும்புகின்றவன் அப்பகுதியின் பூரணஞானத்தினையும் பெறவேண்டுவானாயின் அவனுக்கு மேற்குறித்த சுபாவ விஷயங்களுள் ஏனைய பகுதிகளின் ஏகதேசப்படு முணர்ச்சியாதல் இருத்தல்வேண்டும். இத்தகைய மனப்பயிற்சி அசாத்தியமெனத் தோற்றுவதாயினும், ஒழுங்குபெறக் கல்வி கற்பிக்கப்படுமாயின் ஒவ்வொரு நூலின் தத்துவார்த்தங்

களும் தெளிவாய்ப் பரவப்பட்டு உறுதியாய் மனத்தின்கண் பற்றிக்கொள்ளப்படும். ஈண்டுக்குறித்த நூல் என்பது உயிர் நூல், உளநூல், (Psychology) மனிதநூல், (Anthropology) ஒழுக்கநூல், செல்வநூல், (Polotical economy) பௌமிய நூல், (Geology) முதலியவற்றின் பொதுப்பெயர். இந்நூலறிவுள் மனிதசமூக (Sociology) நூலறிவும் அடங்கும். இது தான் சாத்திரக்கல்வி யென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவது.

இனி இலக்கிய வுணர்ச்சியினைக் குறித்துக் கூறுகின்றாம். இவ்விலக்கிய வுணர்ச்சியானது, கற்பனைச் செல்வமும், சொல் வன்மையும், மனவுறுதியும், பிறர்மனங்கவரும் ஆற்றலுமாகிய இன்னோன்ன பயன்களை யெல்லாம் விளைக்கின்றது. இஃதின்றேல் சம்பாஷணை பயனின்றாய் விடுதல் காண்க. நற்கலை ஞானமும் வேண்டற் பாலதென்று முன்னர்க்கூறினாம். நற்கலைகளாவன யாவை? அவைதாம் கானம், கவிதை, நாடகம், சிற்பம், மதுரபாஷணம் (Eloquence) என்பன முதலியவாம். கானம் மனிதனது கடின சுபாவத்தை மிருதுவாக்கும். கவிதை உற்கரிஷமான மனோதர்மங்களையும், நாடகம் மனிதனது அந்தஸ்ஸ்வபாவத்தையும், சிற்பம் கூரியஅறிவினையும் ரசிகசக்தியினையும், மதுரபாஷணம் வசீகரவன்மையினையும் மெய்க்கீர்த்தியினையுங் கொடுக்கும். இயற்கைப்பொருள் வனப்பின் காட்சியினாற் போதரும் ஆநந்தம் அளந்துரைக்குந் தன்மையதன்றாதலின் ஒருவற்கு இயற்கைவனப்பு (Aesthetics) நூற்பயிற்சியும் இருத்தல்வேண்டும். கதைகள் படித்தலும், நாடகம் பார்த்தலும், சதுரங்க முதலியன விளையாடலும் இன்பவூற்றாதல் (Fountain of happiness) பற்றி விரும்புதற் பாலனவாம்.

இனிச்சரீராபிவிர்த்திக்கும் மனோபிவிர்த்திக்கும் பொது வாகிய இல்வாழ்க்கை யினைக் குறித்து எமக்குத் தோன்றிய வற்றை யெடுத்து இயம்புகின்றோம்.

நித்திய பிரமசாரித்துவத்தினு லுண்டாகுஞ் சரீரக்கேடு களைக் காட்டிலும், நித்தியக் கன்னித் தன்மையாகிய அபரிபூரண வாழ்க்கையினின்றும் போதருஞ் சரீரக் கேடுகள் மிகவுமதிக மாம் என்பது பெரும்பாலார் கொள்கை. இதனோடு சிறு பான்மையோர் கொள்கை முரணினும், மனோதத்துவ விஷயத் தில் அங்ஙனம் ஆடவரும் மாதரும் பிரிந்து வாழ்தலினின்று உண்டாகும் கேடுகள் மகா நாசகரமானவேயாம் என்பதினோடு எத்தகையோர் கொள்கையு முரணாதென்க. இதுபற்றி யறிவு முதிர்ச்சியினாலும் மனோவிகாரத் (Emotions) தினாலு முண்டாகும் நற்பயன்களை யநுபவியாமையாகிய துர்ப்பாக்கியத் தினுக்கு அவர் ஆளாதல் ஒருதலையேயாம். ஸ்திரீபுமான்களாய் வாழுதல் ஊக்கத்தை யுயர்த்தித் தொழில்புரியுமாறு தூண்டி அவ்விருவர்க்கும் மனக்களிப்பினைத் தருகின்றது. இதுபற்றி யன்றே,

"மாசிலா வையகத் திவ்வுயிர் வாழ்க்கை
யாம்பெருங் கடலுட் போ(ம்)மரக் கலனும்
ஆடவர் செஞ்சம் அறத்துறை யகன்று
நீடிசை சுழற்று நிலையிலாக் காற்று
நிண்ணய மற்ற வெண்ண மியக்கச்
சென்றுழிச் சென்று தன்றறி வின்றி
அலையா வண்ணம் அறத்துறைக் குடாவின்
நிலைபெற நிறுத்துநங் கூரமாய்ப் பின்னுஞ்
செய்வினை முயற்சியிற் பொய்வகைப் புன்னெறிக்(கு)

எற்றுண் டகன்று பற்றேன் றின்றி
ஆசையாந் திசைதொறு அலைந்து திரிந்தும்
கெடாவணங் கடாவிக் கெழுமிய வன்புசேர்
அறப்பிடி கடைப்பிடி யாகக்காட்டிச்
சிறப்புயர் சுகத்துறை சேர்க்குசுக் கானுய்
நின்றது மங்கையர் நிலைமை" யன்றியும்
"மெள்ள மெள்ளத்த னுள்ளம் விரித்துப்
பொறையுஞ் சாந்தியும் படிப்படி புகட்டிச்
சிறிது சிறிது தன் சித்தந் தெளித்துப்
பக்குவஞ் செய்யுநற் பள்ளிச் சாலை

இல்லறமென்பது" சொல்லவும் வேண்டுமோ?
என்று தற்காலத்திலுள்ள *பெரியோர் கூறியதூஉமெண்க.

இவ்வில் வாழ்க்கை நலத்தினுல், எப்பொழுதும் விளையாட்டிலேயே கருத்துப் பதிந்து ஆலோசனையென்பது சிறிது மில்லாது கருவமே யுருவமாயிருந்த எத்தனை மாதரார் பத்தியு நேசமுமுள்ள தலைவியரும் அன்புள்ள தாயரும் ஆகின்றனர்! இரக்க மற்றுக்கோபமென்பதே குடிகொண்டிருந்த எத்துணையாடவர் தாம்உயிர்த்துணை யுற்ற பின்றை, அமைதியுஞ் சாந்தமும் உள்ளதலைவரும் கவலையுள்ள தந்தையருமாகின்றனர்! காண்மின்! மேலும் இவ்வில்வாழ்க்கையினுல் தலைவிதலைவாது ஆராய்ச்சி வன்மை சாலவும் பலப்படுகின்றது.

இதுகாறுங் கூறிப் போந்தனவெல்லாம் நாசகாரணமாய நேசமில்லா † வாணிபவதுவை யானவிடத்தினல்லாது, நேசம் பற்றிச் செய்த வதுவையான இடத்தே யாமெண்க. ஆதலின் ஸ்திரீபுமான்க ளிருவரும் தமக்குள் பரஸ்பரம் அன்பில்லையாயின் விவாகஞ் செய்துகோடல் ஒருநாளுங்கூடாது. அன்றியும்

* P. Sundaram Pillai. † Marriage as a Trade.

ஒருகுடும்பத்தினைக் காப்பாற்றும் ஆற்றல் இல்லாதவர் மணமாடக் கருதுதல் பெருங் குற்றமாம். அவ்வாறு காப்பாற்றும் வலியிலார் மணப்பராயின் அவர் செயல் காசுகொடுத்துத் தேள் கொட்டிக் கோடல்போலும். இதன்பின்னுந் தாம் துன்புறுவதேயன்றி ஒன்று மறியாத் தமது மனைவி மக்களையும் அவர் வறுமைக்கடலில் ஆழ்த்தித் துன்புறுத்தலையுங் காண்க. இன்னும் இவ்வளவோடு நின்று விடாமல் அவர் தமது மக்களை அசௌக்கியப் படுத்துவதினாற் குரூபிகளாக்கித் தற்காப்பினுக்கும் அநருகராக்குதலின் மாபாதகரோ அல்லரோ? அந்தோ! இவரதறியாமைக் கென்செய்வது? தமிழ்வல்லீர்! மௌனஞ் சாதியாதீர்! வாய்திறந்து கூறுமின்! பெற்றோர்க்குச் சிறுபிராயத்திற் பிறக்கும் பிள்ளைகள் கேடெய்திச் சீக்கிரத்தில் அழிவுறுமாதலின், அப்பருவத்து மணமாடுவது அசங்கதமாம்.

குணாபிவிர்த்தி.

மனிதன் ஜனசமூகத்தி லிருப்பவனாதலின் குணாபிவிர்த்தியும் ஆவசியகம் ஆகின்றது. சிலர் சரீராபிவிர்த்தி மனோபிவிர்த்தி யாகிய விவற்றினும் இக்குணாபிவிர்த்தி மிகவும் முக்கியமானதென்று கூறுவாராயினும் குணாபிவிர்த்தி அவற்றிற்குப் பிற்பட்டதாகவே கொள்ளற்பாற் றென்பது எம்மனோர் கொள்கையாம். குணாபிவிர்த்தியினால் உண்டாம் பெரும்பயன் எந்நாளு மழியாத புகழ்ப்பேறும். புகழ்கருதிச் சற்குணமுடையவனா யிருத்தலினும், சற்குணமுடையவனாதலே கடமையென்ற எண்ணத்தோடு சற்குண முடையவனா யிருத்தல் மேன்மையானது. சற்குணச் செல்வத்தினுக்குக் காவலா யிருப்பன கற்பெனப்படும் பதிவிரதா தர்மமும் ஏகபத்தினி விரதமுமேயாம். இவ் விரதங்களை அனுசரியாதவர் தேகசௌக்கியமும் புகழும்

பெறுதல் "ஒப்பிலா மலடிபெற்ற மகனொரு முயற்கொம் பேறித் தப்பிலா காயப் பூவைப் பறிப்பது" போலுமன்றே! வாய்மையும், ஈகையும், அன்பும், பரோபகாரமுமாகிய இவை முதலியன தாம் சற்குணங்கள் எனப்படும். பிறர்க்குத் துன்பஞ்செய்யாது தான் சுகானுபவமுடைய னாதலும், தான் துன்பமடையாது பிறர்க்கு இன்பம் தரத்தக்கனவற்றைச் செய்தலுமே, நம் தற்காப்பு நியமத்தோடு மாறுபடாத சற்குணங்களாம். இவற்றை யுடையவனே நல்லொழுக்க முடையா னென்றும் நீதிமானென்றும், புண்ணியவானென்றுஞ் சுகபுருடனென்றுஞ் சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவான்.

லௌகிக விஷயஞானம்.

உலக சம்பந்தமான விஷயங்களின் உணர்ச்சியே லௌகிக விஷய ஞானம் (Knowledge of the worldly affairs) எனப்படும். பிறரது ஒழுக்க வழக்கங்களை ஓர்தலும், அவ்வொழுக்க வழக்கங்கட் கேற்ப நடத்தலும், வசிக்கும் நாட்டினது சட்ட திட்டங்களின் உணர்ச்சியும், அவற்றின்படி யொழுகலும், சுவாதீன மென்பதி னியல்பினை யறிதலும், அது பெற்று வாழலும், மிருகசுபாவவுணர்ச்சியும், இவை போல்வன பிறவும் ஈண்டுக் கூறிய லௌகிக விஷயஞானம் எஃபதின்கண் அடங்கும். இவ்வுலகத்திற் சுகஜீவனத்திற்கு இவ்வித ஞானம் ஆணிவேர் போன்றதாம். இஃதில்லையாயின் இன்ப வாழ்க்கையென்பது பூதகால சமாசாரமாமே யன்றி, வேறில்லை. ஆகவே அவ்வித இன்பமற்ற வாழ்க்கையானது தற்காப்பினுக்கிடையூறாய் நிற்றலின், அவ்விடையூறு ஒழியுமாறு லௌகிக விஷயஞானம் பெறுதல் ஆவசியகமாகின்றது.

மோட்ச சாதனப்பேறு.

இவ்விஷயத்தில் மனிதர்களது கொள்கை பல்விதப்படு கின்றது. முற்காலத்திலுந் தற்காலத்திலுமுள்ள சிற்சிலரை (நிரீச்சுரவாதியரை)த் தவிர்த்து, மற்றை யாவரும் இம்மோட்ச சாதனப் பேற்றினை அவாவி, அதற்குரியனவாய முயற்சிகளுஞ் செய்துவருகின்றனர். பேரின்ப மெய்துவதற்கு மூலகாரணங்க ளாயுள்ள பொருள்களை யடைதலே மோட்ச சாதனப்பேறு என்று கூறப்படும். இந்த விஷயத்திலன்றே சில்லாண்டுகளின் முன் னர், மனிதர்கள் பல பிளவுபட்டு ஒருவரை யொருவர் விரோ தித்து நிர்ப்பந்தப்படுத்தி உண்மை யுணராது மாழ்கினர்! அக் காலங்களோடு இம் மதவாதம் நின்றுவிட்டதோ? அம்மம்ம! என்சொல்வேம்? இவ்வளவு நாகரிகமுஞ் சீர்திருத்தமுமெய்திய இக்காலத்திலுமுள்ள அம்மதவாதத்தின் கொடுமையினைக் கூறு தற்குச் சேடனும், எழுதுதற்கு அந்தக் கார்த்தவீரியனும் வேந் தும், பார்த்திடற்கு அமரர்கோனும் வல்லரல்லது ஏனையோரால் ஆகற்பாலவோ? இயம்புமின்!

இவையெல்லா மொருபுற மிருப்ப, இங்ஙனங் கூறிய மோட்ச சாதனப்பேறே மகா முக்கியமானது என்பதற்குச் சந் தேகம் எட்டுணையுமில்லை. யாம் இந்த மோட்ச சாதனப்பேற் றினைச் சிறப்புவகையா லெடுத்துக் கூறாது பொதுவகையாற் கூறுகின்றாம். ஏனெனிற் பொதுவகையாற் கூறுமிடத்து எவ் விதக் கொள்கையோர்க்கும் பொருந்தும். மேலோர்கள் இவ்விஷ யங்களி லெல்லாம் அவரவர் தத்தம் அறிவினுக்கு எது உத்தம மாகத் தோன்றுகின்றதோ அதனையே கொள்ளக்கடவார் என்று வாய்ப்பறை யறைகின்றார்கள். அதனைச் சற்று செவியில் ஏற் பீர்! அறிவால் மிக்கீர்! இதன்கண் நமது கொள்கைகள் ஒன்

றுடொன்று மாறுபடினும் நாமெல்லாம் விரோதமின்றி நட்பாளராய் வாழுத லன்றோ தவருக் கடன்பாடு? செழுந்தமிழாளர்காள்! இதனை மறவன்மின்! கடவுளது அருட்பேறன்றே செல்வத்து ளெல்லாந் தலையாய செல்வம்! அதுவன்றே முத்திக்கு வித்து! அதுவன்றே ஆநந்த மழைபொழியு முகில்! அதுவன்றே பேரின்ப வாழ்வளிக்கும் அமிர்தம்! அது வன்றே மலமாசு ஒழிக்கும் மதியம்! அது வன்றே அஞ்ஞான இருள் நீக்கும் இரவி! இத்துணைச் சிறப்பினதாகச் சொல்லப்படும் அத்தெய்வவருளைப் பெறுதல் யாங்ஙனம்? சிறிது சிந்தனை செய்மின்! உபாசனையினாலுந் தியானத்தினாலும், அன்பினாலும் பத்தியினாலுமேயாம் என்று ஆன்றோருரைப்பர். ஆதலின் திருவருட் பெருங்கடலாகிய கடவுளைத் தியானித்து அவரருள் பெற்றுத் தற்காத்துப் பரோபகாரஞ் செய்து புகழ்பெற்று பின்னை யுலகத்திலுள்ள ஆன்மகோடிகள் எல்லாம் மோட்சாநந்தம் பெற்று வாழ்க! வாழ்கவே!!

இஃதுடன் தற்காப்பு நியமத்தினைப் பற்றிய வியாசமும் ஒருவாற்றான் முடிந்தது. இதனுட் பிழைகள் பொதுளியிருப்பின் நல்லறிவுடையோர் அவையிற்றினைத் திருத்தி யெம்மீது கருணைகூர்வாராக.

II. பொய்த்தோற்றங்கள்.

1. ஆரோபம்.

இந்தப்பூலோகத்திலே நாம் ஒவ்வொருவரும் அநேகம் பொய்த்தோற்றங்கள் பார்த்திருக்கிறோம். அதாவது சில சில தோற்றங்கள் நமக்குப் பார்க்கும்போது உண்மையாகக் காணப்பட்டபோதிலும் ஆராய்கையிற் பொய் யென்று தெரியும். இந்தத் தோற்றங்களெல்லாம் பஞ்சேந்திரியங்களுக்கும் புலப்படும்; அதாவது சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என்ற ஒவ்வொன்றிற்கும் பொய்த்தோற்றங்கள்உண்டு. இந்தப்பொய்தோற்றங்களிலே இரண்டு விதங்கள் உள; அவற்றில் ஒன்றினைப்பற்றி இப்பொழுது கூறுவோம்.

'அரண்டவன் கண்ணுக்கு இருண்டதெல்லாம்பேய்' என்ற ஒரு பழமொழி நமக்குள்ளே வழங்குகின்றது. இந்தப் பழமொழியில் அடங்கிய உண்மையை ஆராய்ந்தறிவதே நாமெடுத்துக்கொண்ட விஷயம். தற்காலத்தில் நாமெல்லோரும் பெரும்பாலும் புகைவண்டிகளிலே பிரயாணம் செய்திருக்கின்றோம். அவ்விதமாகப் பிரயாணஞ் செய்கையில் நம்மவர்களில் அநேகர் ஒரு விஷயம் அறிந்திருக்கலாம். அதாவது: வண்டிக்குப்பக்கங்களிலே உள்ளமரங்களும், செடிகளும், ஓடுவனவாகவும், தாங்கள் அசையாது ஒரேயிடத்தில் நிலையா யிருப்பவர்களாகவும், அவர்களுக்குத் தோற்றுவது வழக்கம். ஆனால், அவர்கள் நாம் புகைவண்டியிலன்றோ பிரயாணஞ் செய்கிறோமென்று சற்றுச் சிந்திப்பார்களாயின் உண்மை வெளிப்படும். ஆகையினாலே முதலில் அவர்களுக்கு மரங்களுஞ் செடிகளும் ஓடுவனவாகத் தோற்றிய தோற்றம் பொய்த் தோற்றமாயிற்று.

இனி, ஒருநா ளிராத்திரியில் பயப்படும் பிரகிருதியுள்ள ஒரு மனிதன் கால்நடையாக ஒரூரிலிருந்து மற்றோரூருக்குச் செல்லவேண்டுமென்று போய்க்கொண்டிருக்கையில் ஒரு பழுதையானது அவன் போகின்ற வழியில் நெளிந்து கிடந்தது. அப்பொழுது ஆகாசத்திற் சந்திரனானவன் மேகப் படலத்தால் மறைப்புண்டு பிரகாசங் குறைந்து விளங்கினான்; நட்சத்திரங்களோ மின்னிக்கொண்டிருந்தன. அந்நேரம் அவன் இந்தப் பிரகாசத்தில் நெளிந்துகிடந்த பழுதையைக் கண்டான். கண்டவுடனே அவன் அதைப் பாம்பு படுத்திருக்கின்றதென்று நினைத்துக்கொண்டு பயந்து விலகி, நம்மை யெங்கே பாம்பு தொடர்ந்து வந்துவிடுமோ வென்று ஓடினான். ஓடும் பாதையிற் பிளந்த மாங்கொட்டையொன்று கிடந்தது. பயத்தோடு ஓடுகின்ற அவசரத்தில் இவன் அந்த மாங்கொட்டையை மிதித்து விட்டான். அது பிளந்த மாங்கொட்டையாகையினாலே மிதிக்கப்பட்டவுடனே அவனுடைய வலதுகாலின் சிறுவிரலைக் கவ்விற்று. கவ்வின அளவில், 'ஐயய்யோ! அப்பா! என்னைப் பாம்பு கடித்துவிட்டதே!" என்று அலறிக்கொண்டு போனவன் வழியெல்லாம் நிமிஷத்திற்கு இரண்டு தரம் சிவசிவா! சிவசிவா! என்று கடவுளைப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டு செல்லுகையில், இவனுக்கெதிரே 'லாந்தர்' ஒன்றை யிடது கையிற்பிடித்துக்கொண்டு, வலது கையில் ஒரு தடியோடு இன்னொரு மனிதன் வந்தான். வந்தவன் இவ்விதமாகக் கதறிக்கொண்டு போகிறவனை நிறுத்தி என்னென்று கேட்க, 'ஐயா, என்னைப்பாம்பு வலதுகாற்சிறுவிரலிற் கடித்துவிட்டது' என்றான். இதைக் கேட்டவன் 'லாந்தரை'ப் பிடித்துக்கொண்டு அவ்வெளிச்சத்தில் அவன் காலைப் பார்த்து 'ஒரு காயத்தையும் காணோமே, பல்லுப்பட்டிருக்கின்றது என்று

சொல்லவும் இடமில்லையே' என்று சொல்லி, 'என்னிடத்திலே தடியிருக்கிறது, கையிலோ விளக்கிருக்கிறது, கடித்த இடத்தைக்காட்டு பார்ப்போ'மென்று அவனையும் அழைத்துக்கொண்டு போய்ப்பார்த்ததில், அங்கே பிளந்த மாங்கொட்டை கிடக்கக் கண்டு 'இதுதான் உன்னைக்கவ்வியிருக்கும்; அதை நீ பாம்பு கடித்துவிட்டதென்று மயங்கிவிட்டா'யென்றான். அதற்கு அவன் 'இல்லை, நான் பாம்பு நெளிந்து படுத்திருப்பதைப் பார்த்துத் தான் ஓடிவந்தேன்' என்றான். இன்னுங் கொஞ்சதூரஞ்சென்று பார்க்கையில் அங்கே ஒரு பழுதை நெளிந்துகிடப்பதைக் கண்டார்கள். உடனே 'கண்டது பழுதை, கடித்தது மாங்கொட்டை' என்று தீர்மானித்துப் பொய்ப்பாம்பு கடிக்கப்பட்டவன் தேற்றப்பட்டு ஊர்போய்ச் சேர்ந்தான். ஆகையினாலே, பழுதையைப் பாம்பென மயங்கியதும், மாங்கொட்டை கவ்வியதைப் பாம்பு கடித்ததாகநினைத்ததும் பொய்த்தோற்றங்களென்று கண்டோம்.

இனி, இவ்விதமான பொய்த் தோற்றங்களை யெல்லாம் ஆரோபம் என்னும் பெயராற் குறிப்போம். ஆரோபம் என்றுலென்ன? ஆரோபமென்பது ஓர்விதப்பொய்த்தோற்றம். அது ஒரு பொருளை மற்றொரு பொருளாக அறியும் பிராந்தியுணர்ச்சியாம். இதை ஆங்கில பாஷையில் 'இல்யூஷன்ஸ்' (Illusions) என்பார்கள். இந்த ஆரோபமென்னும் பிராந்தியுணர்ச்சியானது எல்லா ஜாதியாரிடத்திலுமுள்ள போதிலும் நம் இந்துக்களிடத்தில் அதிக விசேஷமாயிருக்கிறது. இந்த ஆரோபத்தில் மூன்று பிரிவுகளுண்டு. அவை இந்திரியாரோபம், ஞாபகாரோபம், நம்பிக்கையாரோபம் என்று சொல்லப்படும். மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி யென்று இந்திரியங்கள் ஐந்து உள்ளன. ஆகையால் இந்திரியாரோபம் ஐவகைப்படும். கண்

னுக்கு விஷயமாகும் ஆரோபத்தை, ரூபாரோபம் என்போம். திருடர் பயத்தோடு இரவில் வழிப்பயணம் போவார், சில மொட்டை மரங்களைக் கண்டு திருடரென மருண்டு சிறிதும் ஓசைப்படாமல் வாய்புதைத்துச் செல்லுதலும், புகைவண்டியிற் போகையில் செடிகளோடுவனவாகக் காணப்பட்டதும், வழி நடக்கையிற் பழுதையைப் பாம்பென மயங்கியதும் ரூபாரோபங்கள் தான். தற்காலத்திலுள்ள ககோள தத்துவ சாஸ்திரிகள் (Astronomers) சூரியன் ஒரேயிடத்தில் நிலையாயிருக்கிறதென்றும் பூமியானது அதைச்சுற்றி வருகிறதென்றும் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். ஆகையினாலே சூரியனானவன் பூமியைச்சுற்றுகிறது என்ற நம் பூர்வீக இந்துக்களுடைய கொள்கையும் ரூபாரோபத்தின் சக்தியினால்தான் என்பதற்கு ஆக்ஷேபணையில்லை.

சேவிக்குப் புலப்படும் ஆரோபத்தைச் சப்தாரோபம் என்போம். இதற்கு உதாரணங்கள் அதிகமாய் அகப்படும். ஒரு பெரிய மனுஷனுடைய கிரகத்திலே ஒருநாள் அன்றைக்கு விசேஷ தினமாகையால் பாட்டுக்கச்சேரி நடந்தது. அங்கே மகா அழகுள்ள யௌவன ஸ்வரூபியாகிய ஒரு பெண்ணானவள் பாடிக்கொண்டிருந்தாள். அவளுடைய பாட்டைக்கேட்டு ஆநந்திக்கும்படியாக அந்தப்பெரிய மனுஷனுடைய சிநேகிதர்களில் அநேகர் வந்திருந்தார்கள். அவள் அழகுக்குத்தக்கபடி குரல் அவ்வளவு நன்றாய் இருக்காது. அவள் சங்கராபரணம் பாடுகையிற் காம்போதியைக் கலப்பாள்; தோடி பாடுகையில் தன்யாசியைக் கலப்பாள்; பைரவி பாடும்போது முகாரியைக் கலப்பாள்; கானடாப் பாடும்போது சகானாவைக் கலப்பாள்; இவ்வளவு நன்றாக அவளுக்கு இராகங்களின் வித்தியாசங்கள் தெரியும்.

இப்பேர்ப்பட்டவள் பாடத்தொடங்கியது முதல் முடிகிறவரைக்கும் அங்கிருந்தவர்களில் அநேகர் 'பேஷ்' என்பவர்களும் 'அச்சா' என்பவர்களும் 'பலே' என்பவர்களுமாயிருந்தார்கள். இவ்விஷயத்தில் அவர்களெல்லோரும் பாட்டு இனிமையில்லாமலும், குரல் நன்றாயிராமலுமிருக்க, 'பேஷ்'ப் பட்டங்கொடுக்கும்படியிருந்தது பொய்த்தோற்றமோ அன்றோ?

ஒருவன் தன்மனைவியானவள் உப்பில்லாமற் சமைத்தாலும் வெகுருசியாய்ச் சமைத்திருக்கிறாளென்று மெச்சிக்கொள்ளுதல் நம்மவர்களிற் பெரும்பாலாருக்குத் தெரியும். புருஷன் தன் மனைவியின் பேரில் வைத்திருக்கும் அன்பினாலே அவளுடைய சமையலையும் நன்றாயிருக்கிறதாகச் சொல்லுகிறான். இப்படிப் புருஷர்கள் கண்ணை மூடிக்கொண்டு சொல்லுகிறதைப் பற்றி அவர்களுக்கு முன்னிலையிலேயே வீட்டிலிருக்கும் தங்கை தமக்கையர்கள் "எப்படியும் பெண்டாட்டியோ இல்லையோ, அப்பா, அவள் எப்படிச் சமைத்தாலும் உனக்கு நன்றாய்த் தானிருக்கும்" என்று சொல்லிக் காட்டுவதுமுண்டு. 'விழுதிலைத் துவையலும், வேப்பங்காய்க்குழம்பும் அகமுடையாள் சமைத்தால் அமிர்தமாயிருக்கும்' என்று நம்முடைய பாட்டிகள் சொல்லிக்கொள்ளும் பழமொழி இதை வற்புறுத்தும். இந்த உதாரணம் வாயிற்கு புலப்படுதலின் ரசாரோபமாம். மூக்கிற்கு விஷயமாகும் பொய்த்தோற்றத்தைக் கந்தாரோபம் என்று சொல்லலாம். துர்நாற்றமுள்ள ஒருத்தியினிடத்தில் இச்சை வைத்துத் திரியும் காமுகன் ஒருவன் அவன் அவள் நறுநாற்றமுள்ளவளென்று சொல்லிக்கொள்ளுதலும், இவைபோல்வன பிறவும், இவ்விதஆரோபத்திற்குத் திருஷ்டாந்தங்களாகும்.

நன்றாய்ப்பாடக்கூடியவளும் சுகந்த பரிமளாதிகளைப் பூசிக் கொண்டிருப்பவளுமாகிய ஒரு ஸ்திரீ அழகில்லாதவளாயும் தீர்க்கமுடியாத வியாதிகளையுடையவளாயுமிருக்க, அவளுடைய பாட்டில் மயங்கியவர்கள் அவள்மேல் காதல்கொண்டு அவளிடத்திலில்லாத இதர சுகங்களையும் உள்ளதாக மெச்சிக்கொண்டாடுதலும், இவைபோல்வன பிறவும் ஸ்பரிசாரோபமாம். இது மெய்யிற்கு விஷயமாகுதலினாலே இப்பெயர் இதற்கு இடப்பட்டது.

இதுவரைக்கும் இந்திரியாரோபங் (Illusions of sense Perceptions) களைப்பற்றிப் பேசினோம். இனி, இரண்டாவதாகிய ஞாபகாரோபத் (Illusions of Memory) தைப்பற்றித் சொல்லப்புகுவோம். ஞாபகாரோபம் என்பது யாது? முன்நடந்தவைகளை நினைவூட்டிக்கொள்ளுங்காலத்திற் சில பொய்த்தோற்றங்கள் உண்டாகும். அப்பொய்த்தோற்றங்களை யெல்லாம் ஞாபகாரோபம் என்று கூறலாம். மனிதரியற்கையானது எப்பொழுதுஞ் சுகத்தையே நாடுவது என்பது சுபாவநியமமாம். ஆகவே அவர்களுடைய எண்ணங்களும் சுகத்தையே நாடிச்செல்லும் என்பது பெறப்படும். அப்படியே சுகத்தைநாடுங்கால் துன்பங்களை மறந்து இன்பங்களைப்பற்றி யெண்ணுதல் இயற்கையாம். யாவரேனுமொருவர்க்குத் தற்காலத்தில் ஏதேனும் ஓர் அற்பத் துன்பத்தை அனுபவிக்குந் துர்ப்பாக்கியம் நேரிட்டால் அவர் தாம் இப்பொழுது அடைகிற சுகத்தைக்காட்டிலும் இளமையில் அதிகமாகச் சுகமடைந்திருந்தோமென்று எண்ணுகிறார். இவ்விதமாக எண்ணுவதில், தாம் அதிக சுகமடைந்ததாக எண்ணுகிற அவ் விளமைப் பருவத்திலேயே யநுபவித்த துன்பங்களெத்தனையோ அத்தனை துன்பங்களையும் மறந்து தொலைத்து

விட்டுக் கேவலம் சுகமாத்திரமடைந்திருந்ததாக எண்ணுதலைப் பொய்த்தோற்றமாகிய ஞாபகாரோபம்(Illusions of Memory) என்று சொல்லுவதற்குத் தடையுமுண்டோ?

இனி, மூன்றாவதாகிய நம்பிக்கையாரோபம் என்பது இன்னதென விளக்குவோம். நாம் ஆராய்ந்து உண்மையென நம்புகிற அநேக விஷயங்களிலேயே ஆராய்ச்சிக் குறைவினாற் சிற்சில பொய்த்தோற்றங்கள் உண்டாய்விடுகின்றன. தன்னைப்பற்றிய விஷயங்களை எல்லாம் அதிகப்படுத்திச் சொல்லிக்கொள்ளுதல் இவ்வகையாரோபமாம். அறிவில்லாத ஒருவன் தான் நிரம்பக் கெட்டிக்காரனென்று நினைத்துக்கொள்ளுதலும், மகா கோர ரூபியாயிருக்கு மொருத்தி தான் மகாலெட்சுமிபோல் அழகுள்ளவளா யிருக்கிறதாக எண்ணிக்கொள்ளுதலும், பைத்தியக்காரன் ஒருவன் தான் பேசும்போதெல்லாம் வெகு புத்திசாலித்தனமாய்ப் பேசுவதாகநினைத்தலும் நம்பிக்கையாரோப (Illusions of belief) மாம்.

இந்த நம்பிக்கை யாரோபமானது வேதாந்த சாஸ்திரங்களில் மிகவும் பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ளது. இருட்டிற் பழுதையாகிய அசரவஸ்துவைப் பாம்பாகிய சரவஸ்துவாகமருண்டதுபோல, அஞ்ஞான அந்தகாரத்தில் ஜடமாகிய சரீரத்தையும், அசத்தாகிய இந்த லோகத்தையும் முறையே சித்துப்பொருளாகவும், சத்தாகவும் மயங்குதலும் இவ்வித ஆரோபமென்பர் வேதாந்தநூலார்.

இனி, ஆரோபங்களுக் கெல்லாம் காரணமென்ன? இவ்விதப் பொய்த்தோற்றங்களெல்லாம் ஏன் அவ்வாறு காணப்படல் வேண்டும்? இவ்வாரோபங்கள் உற்பத்தியாவதற்குத் தத்துவ

சாஸ்திர சம்பந்தமான காரணங்கள் ஏதேனுமுண்டா? இந்த விஷயத்தைக் குறித்து ஆராய்ந்து பார்ப்போம். இப்பொழுது திருஷ்டாந்தமாகச் சிறிது நாளைக்குமுன் ஒருவன் மதுரைக் கடுத்த திருப்பரங்குன்றம் என்னும் ஒரு மலையினுச்சியிலேறி நின்று கீழேயுள்ள சராசரங்களை யெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். பார்த்துக்கொண்டிருந்த சிறிது நேரத்திற் கெல்லாம் கீழேவிழுந்து இறந்துபோனான். அவன் வேண்டுமென்று விழவில்லையென்று அவனோடு கூடப்போயிருந்தவர்களுக் கெல்லாம் வெகு நன்றாகத்தெரியும். அப்படி வேண்டுமென்று விழுவதற்குக் காரணங்களுமில்லை. அவனோடு கூடப்போயிருந்தவர்கள் அவனைத் தள்ளிவிட்டார்கள் என்றுசொல்லுவதற்கோ இடமுமில்லை. ஏனெனில் அவனோடுகூடப் போயிருந்தவர்களெல்லாம் அவனுடைய பெற்றோரும், மனைவியுமே யாவார். அப்படியானால் அவன் விழுவதற்கு வேறுகாரணமிருக்கவேண்டுமே அது என்ன? சிற்சில எண்ணங்கள் மனதிலே உற்பத்தியாகி நிலைபெற்றுநின்று மூளையிலே வியாபகமாகி எவ்விதமுயற்சியாலும் நீக்கப்படுதலில்லாமல் உடம்பைத்தன்வசப்படுத்தி நடக்கச்செய்யுங் குணத்தையுடையனவா யிருக்கின்றன. இவ்வித எண்ணங்களுக்கு நிலைத்தவெண்ணம்(Fixed Ideas)என்று இப்போது நாம் பெயரிடுவோமாக. மேற்கூறிய உதாரணத்தில் அந்த மனிதன் மலையினின்றும் உருண்டதற்கு இந் நிலைத்த வெண்ணமே மூலகாரணமாம். அது எப்படியென்பதை விளக்குவோம். அந்த மனிதன் மலையுச்சியிலிருந்து கீழேயுள்ளனவற்றை நோக்கிக் கொண்டிருக்கும்போதே, எங்கே விழுந்து விடுவோமோ என்ற பயத்தோடு கூடிய ஓரெண்ணமானது உற்பத்தியாகி அவன் மனதைக் கைவசப்படுத்திக்கொண்டு அவ்விடத்திலேயே

நிலையாய்நின்று அவன் அறிவை மேகஞ் சந்திரனை மூடுவது போல, மறைத்ததினாலே அவ்வறிவின் வழிச்செல்லும் உடம்பானது மேற்கூறிய எண்ணத்தின்படி நடக்கத் தொடங்கவே அவன் மலையுச்சியினின்றும் விழுந்து இறந்துவிட்டான். இவ்வளவு வல்லமையையுடையதாய் விளங்குகின்றது அந்த நிலைத்த வெண்ணம். இன்னும் இதனுடைய வல்லமையைப் பற்பல விஷயங்களிற் காணலாம். இது மானஸதத்துவசாஸ்திரத்திலே (Psychology) மிகவும் உபயோகிக்கப்பட்ட ஒருவித நியமமாகும். இந் நிலைத்தவெண்ணமே சகலவிதமான பொய்தோற்றங்களுக்கும் ஆதிகாரணமாம். மேலேசொல்லிய மூவகையாரோபத்து உதாரணங்களுள் ஒவ்வொன்றையும் இந்த 'நிலைத்தவெண்ணம்' என்னும் நியமத்தைக்கொண்டு விளக்கிவிடலாம். ஒவ்வோருதாரணத்தையுமெடுத்து விளக்கப்புகுந்தால் அதிகமாய் வளருமாதலாற் படிப்போர்க்கு பொறுமையிருக்கமாட்டாது. ஆகையினாலே ஏதாவது ஒன்றைமாத்திரம் விளக்குவோம். திருஷ்டாந்தமாகச் சப்தாரோபத்திற்குக் கூறிய உதாரணத்தில் அந்தப் பெண்ணினுடைய யௌவனத்தோடு கூடிய அழகில் அங்கிருந்தவர்கள் மயங்கி நின்ற அளவில் 'நன்றாகப்பாடுவாள்' என்ற ஒரு எண்ணமானது அவர்களுடைய மனதிலே ஜனித்து நிலைநிற்கவே, அவர்களென்செய்வார்கள்! அவ்வெண்ணத்தின் சக்திக்குட்பட்டு 'பேஷ்' 'அச்சா' 'பலே' என்று சொல்லிவிட்டார்கள். இதேமாதிரியாக நிலைத்தவெண்ணத்தின் அதிகாரத்தைப் பிறவற்றினும் இனிது காணலாம். இனிப் பொய்த்தோற்றங்களில் மற்றொருவிதத்தைக்குறித்துக் கூறுவோம்.

2. வெளித்தோற்றம்.

இப்பொழுது நாம் பேசப்புகுந்தது பொய்த்தோற்றங்களின் இரண்டாவது விதத்தைப்பற்றி. அதிவீரராமபாண்டியரியற்றிய நைஷதத்து, நளன்தூதுப்படலத்திலே நம்மவர்களில் அநேகர் ஒருவிஷயம் படித்திருக்கக்கூடும். அதென்னவென்றால்:- நளன் தமயந்தியைச் சந்திப்பதற்கு முன்பு, தன்னிடத்திற்குத் தூதுவந்த அன்னத்தினால் நளமகாராஜனுடைய வனப்பினை வர்ணிக்கக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த தமயந்தியானவள் அவன்மீது காதலுற்றுத் தனியாய் வருந்திக்கொண்டிருந்தாள். அங்ஙனம் அவள் நினைந்து வருந்திய சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம், அவளுக்குத் தானிருந்தவிடத்தில் நளன் தனக்கெதிர்ப்பட்டான்போலத் தோன்றிற்று. தோன்றினவுடனே, "அம்ம! பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்ததுபோல, நாம் விரும்பிய தலைவன் நம் அந்தப்புரத்திற்கே யெழுந்தருளி விட்டான்" என்று தனக்குள்ளே அடங்கா மகிழ்ச்சியடைந்து, தன்னுடைய முத்துமாலையைக் கழற்றி அவனுடைய கழுத்திலே யணிந்தாள். உடனே அது கீழே விழுவது தெரிந்து, தனக்கெதிரே தோன்றிய நளன் பொய் நளனெனத் தெளிந்து வெட்கமுற்றாள். ஆகவே, நளன் தன்னிடத்திற்குத் தூதுவருமுன், தமயந்தி அவனைக் கண்டதாக மாலையிட்டது பொய்த்தோற்றத்தினால் என்பதற்கு ஆக்ஷேபணையில்லை.

இன்னும் ஸ்ரீமத் ராமாயண ஆரண்யகாண்டத்திலே மாரீசன் வதைப்படலத்திலே கவிச்சக்ரவர்த்தியாகிய கம்பநாட்டாழ்வார் இவ்விரண்டாவதுவிதமான பொய்த்தோற்றத்தின் சக்தியைச் சம்பாஷணரூபமாக இனிது காட்டியிருக்கின்றனர். அது எப்படியெனில்:—சூர்ப்பணகையால் கூந்தல் மேகத்தையொக்கு

மென்றும், அம் மேகத்தினின்றும் விழும் மழைத்தாரைகள் கூந்தலின் ரோமத்திற்குச் சமானம் என்றும், அடிகள் பஞ்சின் மென்மையை யுடையனவென்றும், விரல்கள் பவளமாகுமென்றும், அநங்கன் உடலிழந்தது இவளைக்கண்டு காமுற்று ஆசை பூர்த்தியாகாமல் இறந்ததினுலென்றும்,

"தோளையே சொல்லு கேனோ சுடர்முகத் துலவு கின்ற
*வாளையே சொல்லு கேனோ †வல்லவை வழுத்து கேனோ
மீளவுந் திகைப்ப தல்லால் தனித்தனி விளம்ப லாற்றேன்
நாளையே ‡காண்டி யன்றே நானுனக் குரைப்ப தென்னோ?"

என்றும் பலவாருகச் சீதாபிராட்டியாருடைய வடிவத்தின் அழகை வர்ணிக்கக் கேள்வியுற்ற இராவணன் "சிற்றிடைச் சீதை யென்பாள் வடிவமுஞ் சிந்தைதானும், உற்றிரண் டொன்ருய் நின்று" காமவிகாரத்தால் வருந்தி ஒருபக்கத்திலே யிருந்து அயர்வானுயினுன். இவனிப்படியிருக்க, சூர்ப்பணகையோ ஸ்ரீராமபிரானுடைய அழகை நினைந்து நினைந்து உருகி மற்றொருபக்கமிருந்து வாடுகின்ருள். சீதையின் திருமேனியே தியானமாயிருந்த இராவணன் தனக்குமுன்னர்க் காணப்பட்ட பெண்ணுருவத்தைநோக்கிச் சூர்ப்பணகை நமக்குப் பலவாருக வர்ணித்துச்சொல்லியபெண் இவளேயாகுமென்று தனக்குள்ளே தீர்மானித்துக்கொண்டு தன் தங்கையாகிய சூர்ப்பணகையை வரவழைத்துப்,

"பொய்ந்நின்ற நெஞ்சிற் கொடியாள் புருந்தாளை நோக்கி
நெய்ந்நின்ற கூர்வாளவன் நேருறநோக்கு நங்காய்,

*வாள் - கண். †வல் - ஸ்தனங்கள். ‡காண்டி - காண்பாய்.

மைந்நின்ற வாட்கண் மயினின்றென வந்தென் முன்னர்
இந்நின்றவ ளாங்கொ* லியம்பிய சீதை யென்றான்."

ஸ்ரீ ராமபிரான் திருவுருவத்தை நினைத்துக்கொண்டிருந்த சூர்ப்பணகையானவள், தனக்கெதிரே தோன்றிய இராமனுருவத்தை நோக்கிச்

"சேந்தாமரைக் கண்ணொடுஞ் செங்கனி வாயினொடுஞ்
சந்தார் தடந்தோளொடுந் தாழ்தடக் கைகளோடும்
†அந்தா ரகலத்தொடும் அஞ்சனக் குன்றமென்ன
வந்தானிவனாகு மவ்வல்வில் இராமனென்றாள்."

இம்மாதிரியாக, இராவணன் சீதையையும் சூர்ப்பணகை இராமனையும் தரிசித்தது பொய்த்தோற்றங்களே யென்பது சொல்லாமலே விளங்கும்.

இனி இந்தவிதமான பொய்த்தோற்றங்களுக் கெல்லாம் வெளித்தோற்றம் என்னும் பெயர்கொடுப்போம். வெளித்தோற்ற மென்றா லென்ன? வெளித்தோற்ற மென்பது ஓரிடத்தில் ஒன்றில்லாதிருப்ப அவ்விடத்தில் அது உளதென அறியும் பொய்யுணர்ச்சியாம். இது ஆங்கிலபாஷையில் 'ஹல்யூஸினேஷன்ஸ்' (Hallucinations) என்று சொல்லப்படும். ஆரோபத்திற்கும் இதற்கும் வித்தியாசம் இதைப்படிக்கும்போதே பெரும்பாலார்க்குத் தெரிந்திருக்கலாம். ஆயினும் சிறிது சொல்லுதல் தவறாகாது. ஆரோபமுண்டாதற்கு ஏதேனும் புறத்திலே சாதனமிருக்க வேண்டும். இன்றேல் ஆரோபம் நிகழாது. வெளித்தோற்றத்திற்கோ அவ்வகையான புறச்சாதனமொன்றும்

---

*இயம்பிய - சொன்ன. †அம் - அழகிய, தார் - மாலையைத்தரித்த; அகலம் - மார்பு.

வேண்டுவதின்று. இந்த வெளித்தோற்றமும் ஆரோபத்தைப் போல மூன்று பிரிவுகளையுடையதாயினும் மிகவும் முக்கியமாயுள்ளது ஒன்றே அது புலன்வெளித்தோற்றம் (Hallucinations of sense perceptions) என்னப்படும். புலன் ஐந்தாகையினாலே புலன்வெளித்தோற்றமும் ஐந்தாம்.

கண்ணுக்குப் புலமாகும் வெளித்தோற்றமானது உருவெளித்தோற்றம் என்று பெயர்பெறும். மேலே கூறியுள்ள உதாரணங்களிலே, தமயந்தி நளனைத் தன்னிடத்திற்கு வருமுன் கண்டதும், இராவணன் சீதையையும், சூர்ப்பணகை இராமனையுங் கண்டதும் உருவெளித் தோற்றங்கள்தான். இவ்வுருவெளித்தோற்றமானது நம்முடைய தமிழ்ப்பாஷாப் பிரபந்தங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் அநேகமாய்க் காணப்படும். உருவெளித்தோற்றம் உரையாத நூலொருநூலா? என்று கேட்கும் தமிழ்வித்துவான்களும் இருக்கின்றார்கள். இப்பொழுது சாதாரண ஜனங்களுக்குள் சொல்லிக்கொள்ளப்படும் 'மோகினிப் பிசாசு' என்பதும் இவ்வுருவெளித்தோற்றமேயாம்.

செவிக்கு விஷயப்படும் வெளித்தோற்றத்தை ஓசைவெளித்தோற்றம் என்போம். இவ்வோசை வெளிந்தோற்றங்களுக்குத் திருஷ்டாந்தங்கள் ஏராளமாயுண்டு. ஒருநாள் இராத்திரி மதுரை ஜில்லாவில் கஸ்பா மதுரையில் இரண்டு மனிதர்கள், விடியற்காலம் $4\frac{1}{2}$-மணிக்கு மதுரையைவிட்டுப்புறப்படும் 'ரயில்' ஏறி வேறோர் ஊருக்குப் போகும்பொருட்டு 'ஸ்டேஷ'னுக்குச் சமீபத்திலுள்ள தெருக்களிலொன்றாகிய தெப்பக்குளத்தெருவில் ஒருவர் வீட்டுத்திண்ணையில் படுத்திருந்தார்கள். வெகுநேரம் வரையில் தூக்கம் வராமையினாலே ஒருவரோடொருவர் பேசிக்

கொண்டிருந்தார்கள். இப்படிப் பேசிக்கொண்டிருந்த சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் ஸ்டேஷனிலே மணியடித்ததுபோல ஒருவர் காதில்பட்டது. உடனே அவர் மற்றவரைப்பார்த்து "இப்பொழுது 'ரயில்' மணி அடித்தானல்லவா?" என்று கேட்டார். அதற்கு அவர் "ஆமாம், என் காதிலும் மணிச்சத்தம் பட்டது போலிருந்தது" என்றார். உடனே இருவரும் தங்கள் மூட்டைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு 'ஸ்டேஷ'னுக்குப் போய்ப்பார்த்தால் எல்லாருந் தூங்குகிறார்கள். ஒரு சிறு விளக்குமாத்திரம் அவ்விடத்திலிருந்தது. அவ்விளக்கு வெளிச்சத்திற் கடிகாரத்தைப்பார்த்தால் மணி ஒன்று ஆயிருந்தது. ஆனால் 'ரயிலி'ல் மணி அடிப்பது நாலுமணிக்குத் தான். ஆகவே, அவர்கள் ஒரு மணிக்கு அந்த 'ரயில்மணி'ச் சத்தங்கேட்டது பொய்த்தோற்றமாயிற்று. பள்ளிக்கூடங்களில் படிக்கும் மாணாக்கர்களுக்கு மணியடிப்பதற்குமுன் மணியடித்ததாகக் காதில் படுவதும் ஓசைவெளித்தோற்றந்தான்.

இனி மூக்கிற் புலப்படும் வெளித்தோற்றத்தை நாற்றவெளித்தோற்றம் என்று அழைக்கலாம். இதற்குக் காரணமாக எமது ஊரில் நடந்த விஷயமொன்றைக் கூறுவோம். ஒருநாட்காலையில் பத்துமணிக்கு ஒருவர் தாம் கச்சேரிக்குப்போகும்போது தமதுமனைவியானவள் "நீங்கள் கச்சேரியிலிருந்து வரும்போது பூக்கடைக்குப்போய் எனக்கு நல்ல செந்தாழம்பூவாய்ப்பார்த்து இரண்டு வாங்கிக்கொண்டுவாருங்கள்" என்று வேண்டிய வேண்டுகோளுக்கிணங்கி "ஆகட்டும் வாங்கிவருகிறேன்" என்றார். பிறகு கச்சேரியினின்றும் வரும்போது மற்றொரு கனவானோடு வேறு விஷயமாகப் போய்விட்டார். அவர் அவ்விஷயத்தை முடித்துக் கொண்டு வீடுவர இராத்திரி எட்டுமணியாய்விட்டது. அவர்

வீட்டுக்குவரும் வழியெல்லாம் "ஐயோ! தாழம்பூ வாங்கமறந்து போய் எங்கேயோசுற்றிவிட்டு இப்படி வெறுங்கையாய் வீட்டுக்குப் போகிறேமே? என்னசொல்லுவாளோ? தெரியவில்லை" என்று நினைத்துக்கொண்டுவந்தார். வீட்டுக்குச்சமீபமாகவரவும் தாழம் பூவாசனை 'கமகம'வென்று வீசினதுபோல் அவருக்குத் தோன் றியபடியால் வெகுதைரியமாய் உள்ளே சென்று தமது மனைவி யைப் பார்த்துத் "தாழம்பூக்காரனை வழியிற்கண்டு நம்வீட்டு அடையாளஞ்சொல்லி இங்கேயனுப்பினேனே! அவன் வந்தானு? தாழம்பூ வாங்கினுயா?" என்று தாம் மறந்து போனதைச் சொல் லாமல் கேட்டார். இவர் வீட்டிற்குள்ளே நுழையும்போது தாழம் பூவே நினைவாயிருந்த அவர் மனைவிக்கும் இவர் நுழைந்த மாத் திரையில் தாழம்பூ வாசனையடிப்பதாகத்தோன்றினதினுலே தன் னுடைய கணவர் தாழம்பூவாங்கிவந்துவிட்டு இப்படிப்பேசுகிரு ரென்பது அவளுடைய எண்ணம். ஆகையால் அவர்கேட்ட கேள்விக்கு அவர் மனைவி "தாழம்பூக்காரன் வரவுமில்லை நான் வாங்கவுமில்லை" எனறு வெகுசாவதானமாய் பதில் சொன்னுள். அப்படி அவள் சொல்லியது உண்மையாயிருந்தும் அவர் மனம் சமாதானப்படாமல் தம்முடைய மனைவி தாழம்பூவாங்கிவைத்து விட்டு இல்லையென்று சொல்லுகிறதாக நினைத்துக்கொண்டு "சரி அதெல்லாமிருக்கட்டும். இந்த அறைக்குள் இருக்கிற தாழம் பூவையெடு 'நல்லதாழம்பூவா?' என்றுபார்ப்போம்" என்றுகேட் டார். அதற்கவள் "மடியிலே பூவைத்துக்கொண்டு ஏன இந்த மாதிரியாக விளையாடுகிறீர்கள்? நாழிகையாய்விட்ட போதிலும் பாதகமில்லை கொடுங்கள்" என்று கைநீட்டினுள். ஐயர் இவள் பூவை வாங்கிவைத்துக்கொண்டு நாம் வாங்கிவா மறந்துவிட்ட தற்காகக் கேலிபண்ணுகிருள் என்று எண்ணிக்கொண்டு எந்த

அறைக்குள் பூ இருக்கிறதாக நினைத்தாரோ அந்த அறையில் போய்ப்பார்த்தார். அங்கு ஒன்றுமில்லையென்று அவர் திரும்பி வருமுன் அவர் மனைவி அவர் வைத்துவிட்டுப் போனவேஷ்டிகளில் தேடிப்பார்த்துப் பூ இல்லாமையைக்குறித்து வருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருந்தாள். அவ்வறையிலிருந்து வந்தவர் வீடு முழுவதுந்தேடிப்பார்த்தும் பூ அகப்படாமையால் ஒருவேளை அயல்வீடுகளில் வாங்கியிருக்கக்கூடுமென்று விசாரித்தால் அவ்விடங்களிலும் இல்லை யென்று தெரிந்தது. நம் ஐயர் மானஸ தத்துவசாஸ்திரங் கற்று வல்லவராதலின் இது வரையிலும் வீசியவாசனை பொய்த்தோற்றமா?" என்று பிரமித்து வியந்தனர்.

கள் குடித்துக் களிக்கும் வழக்கமுள்ள ஒருவன் ஒருநாள் குடிப்பதற்குக் கள் அகப்படாமற் போனபோதிலும், கள் குடிக்க வேண்டுமென்றும் ஆசையோடு கூடிய எண்ணத்தின் மேலீட்டினால் தான் கள்ளருந்தியதாக நினைத்துக் கூத்தாடுதலை அநேகம் பேர்கவனித்திருக்கலாம். இது சுவைவெளித்தோற்றமாம். இது வாயிற்கு விஷயமாகுதலின் இதற்கு இப்பெயர் இடப்பட்டது. உடம்பிற்குப்புலமாகும் வெளித்தோற்றத்தை ஊற்று வெளித்தோற்றம் என்போம். ஊறு என்பது ஸ்பரிசவுணர்ச்சி. ஒருவன் ஒருத்தியோடு கூடவேண்டுமென்னு மெண்ணத்தோடிருந்து சிறிதுநேரத்திற்கெல்லாம் தான் அவளோடு கூடியதாகத் தோன்றினதைக்கண்டு ஆநந்தித்தல் இவ்வூற்றுவெளித்தோற்றத்திற்கு உதாரணமாம்.

இனி வேதாந்த சித்தாந்த சம்பந்தமாகிய (Science of Intellectual Intuition) யோக தத்துவ சாஸ்திரங்களிலே சோபான முறையில் (படிப்படியாய்க்) கூறப்படும் உண்மைகளின்

ஈற்றிலுள்ள அவனே தானாய் நின்று சிந்திக்கும் சிந்தனையின் பயனாகிய ஏகனாகிச் சிவசாயுச்சியம் அடைந்து ஆநந்தித்தலே ஆங்கில பாஷையிலுள்ள தத்துவசாஸ்திரங்களையெல்லாம் கற்றேப்பமிட்ட 'ஹக்ஸ்லி' (Huxley) என்னும் சாஸ்திரி வெளித்தோற்றமென்றுரைப்பர்.

இனி இவ்விதமான வெளித்தோற்றங்களுக்கெல்லாம் காரணம் என்னவென்று ஆராயப் புகுந்தால், முன் அத்தியாயத்தில் ஆரோபத்திற்குக் காரணமாகக்கூறிய நிலைத்தவெண்ணமே இதற்கும் காரணமாம் என்று வெளிப்படும். அதெப்படி எனபதை உதாரண முகத்தால் விளக்குவோம். தமயந்தி நளனைக் கண்ட உதாரணத்தில், தமயந்தி நளனுடைய ரூபத்தையே சதா நினைத்துக்கொண்டிருந்ததினாலே இவ்வோரெண்ணமே அவளுடைய மூளையில் வியாபகமாகி அவள் அறிவினை மூடி அவளுடம்பையும் மனதையுங் கைவசப்படுத்திக்கொண்டது. ஆகையினாலே அவ்வெண்ணத்தின் வழிச்செல்லும் அவளுடைய மனமே தன்னிடத்துள்ள நளனுருவை வெளிப்படுத்திக் கண்ணிற்குக் காட்டிற்று. இவ்விதமாகவே மற்றைய உதாரணங்களையும் விளக்கிக்கொள்க.

III. ஜீவராசிகளின் நாநாவித வர்ணங்கள்.

இப்பொழுது நாம் எழுதப்புகுந்த விஷயமானது உயி ருள்ள ஜந்துக்களினுடைய பலவிதமான வர்ணங்களாகும். அதாவது, இந்த பூலோகத்திலே நாம் பார்க்கிற ஒவ்வொரு பிராணியும் ஏதாவது ஒருவிதமான நிறத்தோடுகூடி விளங்கு கின்றது. இந்தமாதிரியாகப் பிராணிகள் யாதேனும் ஒருவர்ணத் தோடுகூடி விளங்குதல் ஏதாவது ஒரு பிரயோசனத்தை உத் தேசித்தா அல்லது ஒரு பயனுமில்லாமலா வென்பதுவே நாம் உபந்நியசிக்கத் தொடங்கின விஷயமாகின்றது.

ஆகவே இந்த விஷயமானது, 1. அழிவகற்றுவர்ணம், 2. எச்சரிக்கைவர்ணம், 3. பாலறிவர்ணம், 4. சாதாரணவர்ணம் என நான்கு பாகங்களாகப் பிரிக்கப்படும். இவற்றில் ஒவ் வொன்றையும்பற்றி வரிசைக்கிரமந் தப்பாமல் எழுதுவதற்கு முன்னரே பொதுப்படச் சில தொடர்மொழிகளை இவ்விஷயத் திற்கு முக்கியமாயிருத்தலின் விளக்க வேண்டியது நிரம்ப ஆவசியகமாகிறது. அவை தற்காப்புநியமம், இயற்கைப்பிரிநிலை, தகுந்தவை தங்கிநிற்றல் என்பனவாம். தற்காப்புநியமமாவது இவ்வுலகத்தில் ஒவ்வொரு பிராணியும் தன்னுடைய பிராண னுக்கு அழிவு வாராமல், காத்துக்கொள்ளுவதற்காக உபாயந் தேடுந்தன்மையை இயற்கையறிவாக (Instinct) உடையது என்றதேயாம். இயற்கைப் பிரிநிலையும், தகுந்தவை தங்கி நிற்றலும் ஒரே தாற்பரியத்தைத்தருந் தொடர்மொழிகளாகும். இம்மண்ணுலகிலே சுபாவ குணத்திற்கேற்க இன்னின்ன வஸ் துக்கள் இருக்கத்தகுதியானவை யென்று கருதப்படுவனவெல்

லாம், பிராணதாரணப் பிரயத்தினத்தில் (Struggle for existence), ஒழிந்துபோகாமல், தாமே தங்கிநிற்கும். இந்த நியமங்களெல்லாம் சகலப் பிராணிகளுக்கும் பொருந்தும். இவற்றினுண்மையை எங்கும் பார்க்கக்காணலாம். இவைகட்கு முறையே பிரயோகிக்கப்பட்ட ஆங்கிலேயப் பதங்களைக்கூறினால் எளிதில் விளங்கலாம். தற்காப்புநியமம் (Law of Self Preservation) என்றும், இயற்கைப்பிரிநிலை (Natural selections) என்றும், தகுந்தவை தங்கிநிற்றல் (Survival of the fittest) என்றும் பெயர் பெறும்.

இதுகிடக்க—மேலேசொன்ன நான்கு பிரிவுகளையும் முறை தவறாமல் விவகரிக்க ஆரம்பிப்போம்.

1. அழிவகற்று வர்ணம்.

பொதுப்பட எல்லாவர்ணங்களும், இயற்கைப் பிரிநிலை அல்லது தகுந்தவை தங்கிநிற்றல் என்ற சுபாவநியமத்திற்கு இணங்கியே உற்பத்தியாகின்றன வென்பது, தற்காலத்துச் சுபாவ தத்துவசாஸ்திரிகளின் கொள்கை. சில பிராணிகளுக்கு அழிவு வாராமல் தங்கள் தங்கள் நிறங்களே காப்பாற்றுகையினாலே இவ்வித வர்ணத்திற்கு அப்பெயரிடப்பட்டது. இது ஆங்கிலத்தில் 'Protective colours' என்று சொல்லப்படும். மேலே சொல்லிய நியாயத்திற்குச் சில உதாரணங்களை யெடுத்துப் பார்ப்போம். பாயுந் தொழிலையுடைய புலிகளுக்குக் கண் கவரும் வர்ணக்கோடுகளிருப்பதினாலே என்னபயனிருக்கிறது என்று சற்று ஆலோசிப்போமானால், இந்த மிருகஜாதிகளுக்கு மஞ்சட் கீற்றுக்களும், கருநிறக்கீற்றுக்களும் தன்னிறத்தோடு கலந்திருக்கிறதினாலே மூங்கிற்புதர் அல்லது நீண்ட கோரைப் புற்களுக்கு மத்தியில் அந்தப் புலியானது ஒளிந்துகொண்

டிருக்கும்போது, அது அங்கு ஒளித்திருக்கிறதாகக் கொஞ்சங்கூடத் தெரியாது. அப்படித்தெரியாததற்குக் காரணம் என்னவென்றால் மூங்கில், கோரை இவற்றின் நிறத்திற்கும், புலிநிறத்திற்கும் வித்தியாசம் பார்த்தவுடனே மனதிற்படாமையேயாம். இவ்வாறு இயற்கைப் பிரிநிலையென்னும் நியமத்தின்படி அப்புலியானது இவ்வர்ணத்தைப் பெற்றிருக்கிறதினாலே, அதற்கு இரையாகத்தக்க மான், பசுமுதலாகிய பிராணிகளெல்லாம், புலியிருக்கிறது தெரியாமல், அச்சமின்றி உலாவித் திரிகையில், இது அவற்றின்மேற்பாய்ந்து கொன்று உணவெடுத்துக்கொள்ளுகிறது. இதைவிட்டு வேறே ஏதாவது நன்றாயெடுத்துக்காட்டக் கூடிய ஒருவர்ணத்தை அது பொருந்தியிருந்தால் அதன் இரைகளெல்லாம் பயந்து ஓடிப்போய்விடும். புலியுமிரையின்றி இறந்துவிடும். இதுபோலவே மான்களும் புலிமுதலியவற்றின் கையில் அகப்படாதிருக்குமாறு தன்னைச்சூழ்ந்துள்ள வஸ்துக்களின் நிறத்தையடைந்து ஏகதேசந் தப்பித்திரிகின்றன. மலைகளிலும், குகைகளிலும், வனங்களிலும் சஞ்சரிக்கும் பிராணிகளெல்லாம் இந்தப்பிரகாரம் சுற்றியிருப்பனவற்றின் நிறத்தையடைந்திருக்கின்றன. பாலைவனங்களிலே திரிகின்ற தீக்கோழிகளின் (Ostriches) இறகுகளெல்லாம் மணலின் நிறமாகவே யிருக்கிறதினாலேதான் அவைகள் மனிதர்களாலும், வேறுபிராணிகளாலும் உண்டாகுஞ் சேதத்திற்கு உயிர்தப்பி நீடித்திருக்கின்றன. பக்கப்பொருள்களின் நிறங்களை ஆங்கிலத்தில் 'colours of the environment' என்பார்கள். இந்தமாதிரியாக அநேக பிராணிகளுக்குத் தம்மைக் காத்துக்கொள்ளும் இயற்கையறிவினாலே, பக்கப்பொருள்களின் நிறங்களாகிய அழிவகற்றத்தகுந்தவை, இயற்கைப்பிரிநிலையாகத் தங்கிநிற்கின்றன. வர்ணங்களிற் பெரும்பான்மையழிவ கற்றலுக்கே உபயோகப்படுகின்றன.

2. எச்சரிக்கைவர்ணம்.

இப்பொழுது நாம் வழக்கத்தில் "குளவிகள்" என்று சொல்லுகிற ஓர்விதத்தேனீக்கள் இடையில் சிவந்த மஞ்சள் கீற்றுள்ளனவா யிருக்கின்றன. இவ்விதமஞ்சட் கீற்றுக்கள் விசேஷமாய் விஷமுள்ள தேனீக்களிடத்தேதான் இருத்தலால், பார்ப்பவர்களுக்கு இவைகளெல்லாம் விஷஜந்துக்களென்று அறிவிக்குங் குறியாக இருந்து அவர்களை எச்சரித்தலால், எச்சரிக்கை வர்ணமென்று பெயர் கூறப்பட்டது. இனி நாகசர்ப்பங்களினுடைய படத்திலேகாணப்படும் புள்ளிகளும் அவைவிஷமுள்ள ஜந்துக்களெனத் தெரிவிப்பதற்கேற்பட்ட எச்சரிக்கை வர்ணக் குறிகளென்றே டார்வின் (Darwin), வாலேஸ் (Wallace) முதலிய பண்டிதர்கள் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். இப்பொழுது நமக்குள்ளே சிவப்புக்கொடியெடுத்தால் ஏதோ ஓரபாயம்வரப்போகிறதென்று எதிர்பார்க்கிறோம். அதைப்போலச் சிலபிராணிகளுக்குள்ளுமிது காணப்படுகிறது. உதாரணமாக, முயல்கள், பயந்து ஓடும்போது தமது வெண்மைநிறமான வாலினது நுனியை உயர்த்துகின்றன. இந்த வெண்ணிறக் கொடியைக்கண்ட மற்றைப்பிராணிகள் ஏதோ அபாயம் நெருங்கியதென்று அறிந்துகொண்டு தப்பிக்கொள்ளுமாறு மறைந்துவிடும். இது ஆங்கிலத்தில் Warning colours என்றுபெயர் பெறும்.

3. பாலறிவர்ணம்.

அநேகபட்சிக்கூட்டங்களில், ஆணிது பெண்ணிதுவென்று அறிவது அதிகதுர்லபம். இப்படி துர்லபமாயிருக்கப்பட்டவற்றுட் பெரும்பான்மை வர்ணபேதங்களா லறியப்படுகின்றன. சிறுபான்மை, உதாரணமாகக் கருநிறக்காக்கை, மீன்கொத்தி, மரங்கொத்தி முதலியனவற்றிற் செய்குறியாலன்றி வேறெவ்

விதத்தினாலும் ஆணிது பெண்ணிதுவென நிர்ணயிப்பது மகா கஷ்டம். ஆயினும் சேவலும், பேடும் வர்ணபேதம் பொருந்தியிருக்கின்றன. சாதாரணமாகச் சிட்டுக்குருவிகளிற் பெண்குருவிகள் மங்கல்நிறமாயிருப்பது யாவர்க்கும் தெரிந்தவிஷயம். பச்சைக்கிளிகளிலே ஆண்கிளியானது அதிக அழகும், கம்பீரமும், உடையதாகிக் கழுத்திலே ஆரம்போன்ற பசிய மயிற் கற்றையைப் பொருந்தியிருக்கின்றது. மயில் வர்ணங்களிலோ பெண்மயில்கள் நீண்ட தோகைகளும், காந்தியும் வனப்புமில்லாதிருக்கின்றன. குக்குடங்களிலோ, சேவல், அழகும் பிரகாசமுமுடையதாயும், கோழிகள் மந்தவர்ணத்தோடு கூடியனவாயும் விளங்குகின்றன. இந்த விதமாக வித்தியாசமிருப்பதற்குக் காரணம் பேடுகள் அழகிய ஆண்களையடையும் பொருட்டு இயற்கைப் பிரிவினையாக ஏற்பட்டிருப்பதேயாம் என்று டார்வின் துரை சொல்லுகின்றனர். இது சரியானகாரணமல்ல வென்று மறுத்து வாலேஸ் துரை 'ஆண்பட்சி யதிககாந்தியும் அழகுமுடையதாயிருத்தல், ஆணின் உயர்ந்த தத்துவத்தினாலும் சுறுசுறுப்பினாலுமே யுண்டாகியதாய்த்தோன்றுகின்றது'. என்று எழுதுகிறார். இது பாலறிவர்ணம் (Sexual colours) ஆம்.

4. சாதாரணவர்ணம்.

வர்ணத்தால் யாதொருபயனுமில்லாமையால் இப்பெயரிடப்பட்டது. இதை ஆங்கிலேய பாஷையில் 'Normal colours' என்று கூறுகிறார்கள். வெகுநேர்த்தியோடுகூடியபற்பல வர்ணக்கோடுகளாலும் புள்ளிகளாலும் மீன்களிற் சில அலங்கரிக்கப்பட்டிருத்தலும், சிலவெட்டுக்கிளிகள் பச்சைக்கோட்டினால் சித்திரிக்கப்பட்டிருத்தலும், வரிப்புலிபோற் கோவேறுகழுதைகளும் கோடுகளைப் பெற்றிருத்தலும், ஒருபயனும் கருதியல்ல.

ஆகையினலே இவற்றைப் பயனில் வர்ணம் என்றும் சொல்ல லாம்.

இனி, மேலே சொன்ன நான்கு பிரிவுகளினின்றும் ஏகதேசம் வேறுப்பட்டனவற்றை யிரண்டுபிரிவாக வகுக்கலாம்.

1. அறிகுறிவர்ணம். (colour as means of recognition) அதாவது வர்ணவித்தியாசங்களினலே பிராணிகள் தங்கள் தங்களினங்களையறிந்து கொள்ளுவதாம்.

2. போலிவர்ணம். (Mimicry) இது அழிவகற்று வர்ணத்தின் குணத்தையும், எச்சரிக்கைவர்ணத்தின் குணத்தையும் பெற்றிருத்தலினலே வேறு பிரித்துக்கூறப்பட்டது. உதாரணமாகச் சில விஷமில்லாத பாம்புகள், விஷமுள்ள நாகசர்ப்பங்கள் எச்சரிக்கைவர்ண முடையதுபோலப் போலிவர்ண முடையனவா யிருக்கின்றன. இப்போலிவர்ணத்தின் பயனென்னவென்றால், இவற்றின் விரோதிகள் இவற்றையும் நாகசர்ப்பமென்று பயந்து போய்விடுமாதலின் அழிவையு மகற்றுகின்றது. இனிப் பட்டான்களில் (Heliconidar)'ஹேலிகோணிடார்' என்றொரு பிரிவுண்டு. இது உணவுக்கு, மிகவும் அருவருக்கத்தக்க ருசியுள்ள வேறுசிலபட்டான்கள் இந்த 'ஹேலிகோணிடார்' என்பனவற்றைப்போலவே போலிவர்ணம் பெற்றிருத்தலினலே காப்பாற்றப்படுகின்றன. பற்பலகாரணச்செறிவினல் சிலஆசிரியர்கள் இப்போலிவர்ணத்தை எச்சரிக்கைவர்ணத்தி லடக்குகின்றார்கள்.

மேலேகூறிய பிரிவுகளிலெல்லாவற்றிலும், அழிவகற்றும் வர்ணமே மிகப் பிரதானமானது. இதுவும் எச்சரிக்கை வர்ணமுமே ஏராளமான அத்தாட்சிகளை யுடையனவா யிருக்கின்றன. ஆகவே அநேகமாய் வர்ணங்களெல்லாம் ஏதாவது ஒரு பிரயோச

னத்தை யுத்தேசித்தே யுற்பத்தியாயிருக்கின்றன வென்பதில் எவ்வளவும் சந்தேகமில்லை என்பது சாங்கோபாங்கமாய்விளங்கும்.

இனி யிது கிடக்க—சில ஜாதியார்களுக்குள் தங்கத்தின் நிறமுடையவர்கள் அதிக அழகுடையவர்களென்றும், கரியநிற முடையவர்கள் திருடர்களென்றும் மிலேச்சர்களென்றும் எண்ணங்களுண்டு இவையெல்லாம் நாகரீகாபிவர்த்தி அதிகரிக்க அதிகரிக்க அசங்கதமென்றே காணப்படுகின்றன. மேற்கூறிய அழிவகற்றல் முதலிய பிரயோசனம் பகுத்தறிவுள்ள மனிதர்களுக்குள் கிடையாதென்பதே எமது துணிவு. சில பிராணிகளுக்கு அவற்றினது இயற்கையறிவினு லுண்டாகித் தங்கி நின்ற வர்ணங்களின் பயனை மனிதர்களுக்கு அவர்களுடைய பகுத்தறிவே தந்துவிடுகின்றது. ஆதலினது தகுந்த வற்றுட் சேராது போனமையாலே தங்கிநில்லாது ஒழிந்தது.

ஆகவே ஜீவராசிகளின் நாநாவிதவர்ணங்களினாலே நமக்கும் நாமொழிந்த பிராணிகட்கும் அதிக பிரயோஜனமிருக்கிறதெனக் காட்டப்பட்டது.

IV. மனவமைதி.

மனவமைதியாவது தாக்கருந் துன்பங்கள் தலைவந்தக் காலும் அவற்றைக்கண்டு உள்ளமுடையாது அவை போலியாமெனக் நீக்கி நிற்கும் உரனுடைமையாம். இதனை கலக்கமில் சிந்தை யென்பாருமுளர். இயற்கையால் நேருந்துன்பங்கள் கண்டு மக்கள் மனம் வருந்துவாரெனினும், அன்னார் தாம் சினஞ் செலுத்துதற்குரியதோர் இடமுமின்மையால் தாமே அடங்கி அமைவர். மற்றுச் செயற்கையால் நேரும்துன்பங்

களால் உள்ள நிலை வேறுபடாதிருத்தலே மேதக்கதாம். செயற்கையால் நேருந்துன்பங்களாவன. பிறர் தமது மொழிசெயல்களான் அறிந்தால் அறியாமலாதல் செய்வனவாம். அன்னார் அறியாது செய்தனராயின் மனவமைதி குலைந்து வெருள்வதற்கு நியாயமில்லை. எனவே பிறர் அறிந்து வேண்டுமென்று துன்பஞ்செய்துழியே பலர்க்கும் மனவமைதி குன்றுதலியல்பு. அன்னாரை பொறுக்க அறக்கடவுளும் அரசனுமுளர்.

> "தம்மை யிகழ்ந்தமை தாம்பொறுப்ப தன்றிமற்
> றெம்மை யிகழ்ந்த வினைப்பயத்தான்—*உம்மை
> யெரிவாய் †நிரயத்து வீழ்வர் கொலென்று
> ‡பரிவதூஉஞ் சான்றோர் கடன்."

என்று வேளான்வேதம் முழங்குதலை யாவரே கேட்டிலாதார்? நாவடக்கமின்றி வாய்திறந்து வழங்குஞ் சொல் பிறர்க்குத் துன்பஞ் செய்யுமென்பதை யுணர்ந்தும் உணராப்பேதைகள் எத்துணையோர்! இத்தகைய பேதைகளாயினோரது புன்சொற்களைக் கேட்குமாறு நேரிடினும் அவற்றூர் சிந்தைகலங்கலின்றி வாளாதிருத்தலே நலம். அவ்வாறன்றி அவர் வாயைபடக்குவேமெனப் புகுவார் செயல் வீணாகு மென்பது திண்ணம். இதனைத்,

> "தெரியா தவர்தந் திறனில்சொற்கேட்டாற்
> பரியாதார் போல விருக்க—பிரிவில்லா
> வம்பலர் வாயை யவிப்பான் புகுவாரே
> லம்பலந் தாழ்க் கூட்டுவார்."

என்று பழமொழிப்பாடல் வலியுறுத்துமாறு காண்க. தம்பினும் மிக்கார் தமக்குத்துன்பஞ் செய்தாராயினும் அவர் மாட்டுச் சினஞ் செய்யாதமைதல் அறிவுடைமையாம்; தம்மையொத்

தார் அங்ஙனஞ் செய்யின் அவரை வெகுளாதமைதல் நல முடைத்தாம்; தம்மினும் இழிந்தார் அவ்வாறு செய்துழிச் சினங்காத்தமைதல் சிறப்புடைத்தாம். ஆகவே இம்மூவகையி டத்தும் மனவமைதியுடையராதலே வேண்டற்பாலதாம்.

மனம் இயற்கையாகவே யெப்பொழுதுஞ் சஞ்சலப்படுந் தன்மையது. அதனையடக்கியாளுதல் ஒவ்வொருவருக்கும் உற்றகடப்பாடாம். தீயோர் மல்கிய இவ்வுலகத் தியல்புகளு ளொன்று தம்மினுமுயர்ந்தோரைத் தமக்கிணை யாவாரென மதித் தொழுகுதலாம். அதனாற் பெரியோர்க்கு வருவதோர் இழி வென்னை? ஒன்றுமின் றென்பது தேற்றம். மற்று அதுபுன் காகம் அன்னநடை நடக்கப்புகுவது போலும்! இது பற்றி யன்றே,

"நெறியா லுணராது நீர்மையு மின்றிச்
சிறியா ரெளியாரா லென்று பெரியாரைத்
தங்கணேர் வைத்துத் தகவல்ல கூறுதல்
திங்களை நாய்குரைத் தற்று."

என்று முன்றுறையரையனர் கூறியது மென்க.

என்னே மனவமைதியினியல்பு! அதுவே எல்லா நற் குணங்களுக்கும் முதற் பெருங்கருவி; அதுவே பெரியோருக்கு உற்றதோர் வல்லரண்; அதுவே இன்பப்பேரூற்று; அதுவே அன்பிறுக்காணிவேர்; அதுவே அருளிற்கு வித்து; அதுவே மெய்த்தவம்; அதுவே தவப்பயன்; அதுவே நல்லறன்; அதுவே தலைப்படுவிரதம்; அதுவே சிந்தைக்கணிகலன்; அதுவே நில மகள் பெருநலன்; அதுவே யுளத்திற்கு நந்தா விளக்கு; அது வேபுகழொளி வழங்கும் மதியம்; அதுவே தீங்கிருள் நீக்கும் பரிதி!

இத்துணைச்சிறப்புக்களுமுடையதாய் விளங்கா நிற்கும் அம் மனவமைதிப் பேறுடையாரே பாக்கியவான்கள்; அவரே நோயற்ற வாழ்க்கையர்; அவரே பேரறிவாளர்; அவரேநல்லொழுக்கமுடையார்; ஆதலின் மனவமைதியுடைமையே நமது கடமைகளுட் சிறந்ததாமென வுணர்ந்து அது பெறத்தக்கவாறு ஒழுகுவோமாக. நூல்களனைத்திற்கும் முடிந்த கருத்து இதுவே யாகும்.

என்று மென்குறை யெங்கும் பரப்புவோன்
என்றன் மாணவ னென்னினு மற்றென்பால்
நின்று வேலை *நிகழ்த்துந னென்னினு
†மன்ற வென்குரு வாக மதிப்பெனல்.

V. உயர்தனிச்செம்மொழி.

கடல் புடை சூழ்ந்த இவ்வுலகின் கண்ணே பயிலுறும் மொழிகள் அனைத்தையும் ஆராய்ந்து வகுத்து அடைவுபடுத்தி நின்ற மொழிநூற் புலவர்கள் அவை யிற்றை ஆரியமொழிகள் துரானியமொழிகள் என இருபகுப்பினும் அடக்குவாராயினர். ஆரிய மொழிகளுள் அடங்குவன பலவற்றுள்ளும் தமிழ் மொழி தலைசிறந்த தொன்றும். எனவே சமஸ்கிருதமும் தமிழும்வேறு வேறுமொழிகளென்பது வெள்ளிடை மலையென விளங்கும். ஆகவும் சிலர் தமிழ் முன்னதன் வழிமொழியே யன்றித் தனி மொழியன் றென வாய் கூசாது கூறுவாராயினர். சமஸ்கிருதமுந் தமிழும் ஒரேநாட்டின்கண் முறையேவடக்கினுந் தெற்கினு

---

*நிகழ்த்துநன் - செய்பவன். †மன்ற - நிச்சயமாக.

மாக வழங்கிய காரணம் பற்றி இவ்விரண்டுந் தம்மிற் சில்லாற்ருற் கலப்பன வாயின. அங்ஙனங்கலப்புழிஒன்று பேச்சு வழக்கற்று ஏட்டுவழக்காய் மட்டில் நிற்ப, மற்ருென்று இருவகை வழக்கிலும் நின்றமையால் முன்னதன்சொற்பொருள்கள் பல பின்னதன் கட்போந்து வழக்கேற்பனவாயின. இது மொழிநூல் முறையே. இதனை யெய்யாதார் கூற்று ஒதுக்கற்பாலதென விடுக்க.

இனி மொழிநூற் புலவர்கள் வகுத்தவகை ஒருபுறமிருப்பச் சிலர் தமிழ் மொழியின் ஏற்றமுணராது மயங்கிப் பிறிதுபடவகுத்தனர். வடமொழியை உயர்தனிச்செம்மொழியினும் (Classical Language) தென்மொழியை உண்ணாட்டுமொழியினும் (Vernacular Languages) அடக்கி வகைப்படுத்தனர். அங்ஙனம் வகைப்படுப்புழி ஒன்று உயர்வும் மற்ருென்று தாழ்வுமாம் என்ற உட்கருத்துடன் படுப்பாராயினர். அவ்வுட்கருத்துச் சின்ஞட்களில் வலியுறுவதாயிற்று. தனிமொழியொன்றை அதன் வழிமொழிகளோடு வகைப்படுத்தலாமோ? அது முன்னதனை இழிவுபடுத்தத்தகாதோ? தமிழினை உண்ணுட்டு மொழிகளுட்படுத்ததே யன்றித் தெலுங்கு கன்னடம் மலையாளம் ஆதிய அதன் வழிமொழிகளோடு ஒரு நிகரெனக் கூறலாமோ? ஆரியமொழிகள் தலைநின்ற வடமொழியை அதன் பாகதங்களோடு ஒருங்குவைத்து எண்ணத்துணியாமை போலத் துரானிய மொழிகளுள் தலைநின்ற தென்மொழியை அதன் வழிமொழிகளோடு ஒருங்குவைத்து எண்ணத்துணியாதிருத்தலே அமைவுடைத்து.

இவ்வாருகவும் நமது சென்னைச் சர்வகலாசாலையார் மேற்கூறியாங்குத்தமிழை இழிவுபடுத்து வகுத்தபோதே, தமிழா

யினர் முற்புகுந்து அவ்வாறு வகைப்படுத்தல் சாலாதெனமறுத் திருத்தல் வேண்டும். அப்போழ்தெல்லாம் வாய்வாளாமை மேற் கொண்டிருந்து விட்டனர் நம் தமிழ் மொழியாளர். ஆதலின் இப்போழ்தத்துச் *'சர்வகலாசாலை விசாரணை' (Universities Commission) யில் தமிழ்மொழிக்கல்வியை யோக்கியதைப்பட்டப் பரீக்ஷைகளினின்றும் ஒதுக்கிவிட்டனர். வடமொழிமட்டில் உயர்தனிச் செம்மொழியாதலின் வைத்துக்கொள்ளப்பட்டது.

ஈதென்னை வம்பு! அவ்வுயர்தனிச்மொழி என்பதன் இலக்கணந்தானென்னை? அதனைச்சிறிது ஆராய்வோம். தான் வழங்கும் நாட்டின் கணுள்ள பழமொழிகட்குந் தலைமையும் அவையிற்றினும் மிக்க மேதகவுடைமையுமுள்ளமொழியே உயர்மொழி என்பது இவ்விலக்கணத்தால் ஆராய்ந்தவழி. நம் தமிழ்மொழி தென்னாட்டில் வழங்கும் தெலுங்கு கன்னட மலையாள துளு வங்களுக்கெல்லாம் தலைமையும் அவையிற்றினும் மிக்கமேதக வுடைமையால் தானும் உயர்மொழியே யென்க. தான் வழங்கு நாட்டில் பயிலும் ஏனையமொழிகளின் உதவியின்றித்தனித்தியங் கவல்ல ஆற்றல் சான்றதே தனிமொழி எனப்படும். தான்பிற மொழிகட்குச் செய்யும் உதவி மிக்கும் அவை தனக்குச் செய் யும் உதவி குறைந்தும் இருத்தலே வழக்காறு. தமிழ்மொழி யின் உதவி களையப்படின், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் முதலியனஇயங்குதலொல்லா; மற்று அவையற்றினுதவி களையப் படினும் தமிழ்மொழி சிறிதுமிடர்ப்படுதலின்றித் தனித்து இனிமையி னியங்கவல்லது. இஃது இந்தியமொழிநூற் புலவர் கள் பலர்க்கும் ஒப்பமுடிந்தது. ஆதலின் நம்தமிழ்மொழி தனி மொழியே யென்க. இனிச் செம்மொழியாவது யாது? 'திருந்திய

*ஞானபோதினி 6-வதுசம்புடம், 2, 3, 4 சஞ்சிகைகளில்பார்க்க.

பண்புஞ் சீர்த்த நாகரிகமும் பொருந்தியதூய்மொழி புகல்செம் மொழியாம்' என்பது இலக்கணம் இம்மொழிநூல் இலக்கணம் நம்முடைய தமிழ்மொழியின்கண்ணும் அமைந்திருத்தல்தேற றம். என்னை? இடர்ப்பட்ட சொல்முடிபுகளும் பொருள்முடிபு களும் இன்றிச் சொற்றான் கருதியபொருளைக் கேட்டான் தெள் ளிதின் உணராவற்றாய்ப் பழையன கழிந்து புதியனபுகுந்து திருத்தமெய்தி நிற்றலே திருந்திய பண்பெனப்படுவது. இது தமிழ்மொழியின்கண் முற்றும் அமைந்திருத்தில் காண்க. நாட் டின்நாகரிக முதிர்ச்சிக்கேற்பச் சொற்களும் ஏற்பட்டுப் பாஷைக் கும் நாகரிகநலம் விளைத்தல்வேண்டும். அவ்வாறு சொற்களேற் படுமிடத்துப் பிறபாஷை சொற்களைநீக்கித் தன் சொற்களே மேற் கோடல்வேண்டும். இவையும் நம் உயர்தனித்தமிழ்மொழிக்கும் பொருந்துவனவாம். ஆகவே தமிழ் தூய்மொழியுமாம். எனவே தமிழ்செம்மொழி என்பது ஒருதலை. இதுபற்றியன்றே தொன்று தொட்டு நம் தமிழ்மொழி 'செந்தமிழ்' என நல்லிசைப்புலவ ரால் நவின்றோதப் பெறுவதாயிற்று.

ஆகவே தென்னாட்டின்கண் சிறந்தொளிராநின்ற நம் அமிழ்தினுமினிய தமிழ்மொழி எவ்வாற்றானாய்ந்த வழியும் உயர்தனிச்செம்மொழியேயாம் என்பது திண்ணம். இத்துணை உயர்வுஞ் சிறப்பும்வாய்ந்த நம் அருமைத்தமிழ்மொழியை உண் ணாட்டுப்புன்மொழிகளோடு ஒருங்கெண்ணுதல் தவிர்ந்து, வட நாட்டுயர்தனிச் செம்மொழி சமஸ்கிருதமெனக் கொண்டாற் போல, தென்னாட்டுயர்தனிச் செம்மொழி தமிழெனக் கொண்டு விதிகள் வகுத்தலே ஏற்புடைத்தாம். இதனை நமது கனம்பொருந் திய இராஜப்பிரதிநிதியவர்களும், சர்வகலாசாலையின் அவயவி களும் உள்ளவாறேகவனித்து நடப்பார்களாக. இவர்கள் தமக்கு

என்றுங்குன்றாப் பழியை விளைக்கத்தக்க செயலிற் புகாது புகழ் பயக்கற்பால நல்லாற்றிற் சென்று நம்தமிழ்மொழியும் உயர்தனிச் செம்மொழி யென்றேகொண்டு ஒழுகுவார்களாக. ஆலவாயிற் பெருமானடிகளாகிய இறையனார் திருவருள்பெற்ற நம் தமிழ் மகள் என்றுந் தலைகவிழாது ஒளிர்க.

VI. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் தமிழ்ப்பாஷாபிவிர்த்தி.

தமிழ்ப்பாஷையானது சென்னைப்பட்டினத்திற்கு வடக்கே இருபது மைல் தூரத்திலுள்ள பழவேற்காடுமுதல் தெற்கே கன்னியாகுமரிவரைக்கு முள்ள நாடுகளிற் பேசப்பட்டு வருகிறது. இலங்கைத்தீவிலும் ஏறக்குறைய மூன்றிலொருபங்கு ஜனங்களாற் பேசப்படுகிறது. தமிழ்பேசும் ஜனங்களின் தொகை *சென்றவருஷத்து ஜனகணிதக் கணக்கின்படி ஏறக்குறைய 170 லட்சமாகிறது. இவ்வளவு ஜனங்களாற் பேசப்பட்டுவரும் நம் தமிழ்ப்பாஷையானது ஆரியர் மகம்மதியர் இவர்கள் மூலமாய்ப் பொறுக்கமுடியாத துன்பமடைந்து தன்னுருமாறி நின்றது. இந்தத் தமிழ்ப்பாஷையினுடைய 18ம் நூற்றாண்டின்கணிருந்த நிலையையும் அபிவிருத்தியையும் பற்றிச் சொல்ல வேண்டியது நாமெடுத்துக்கொண்ட விஷயம்.

திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலிருந்த (Bishop Coldwel) பிஷப் கால்ட்வேல் துரையவர்கள் "சென்ற 200 வருஷ காலமாகத் திராவிடபாஷையானது அபிவிருத்தியற்றுக் கிடக்கின்றதெனக் காணப்படுகிறது" என்றெழுகிறார். அது ஏக

---

*In the year 1891.

தேச முண்மையே என்பதற்கு ஆக்ஷேபணையில்லை. இப்படி அபிவிருத்தியற்றுக் கிடப்பதற்குக் காரணம் என்னவென்று சற்று விசாரித்துப் பார்ப்போமானால் எளிதில் விளங்கலாம். நம் சுதேச பண்டிதர்கள், இதற்குக் காரணம் "ஆங்கிலேய அரசாட்சியே" என்பார்கள். இப்படி இவர்கள் சொல்லுவது தன்னைப் பெற்ற தாயாரை மலடி என்றாற்போலுமிருக்கிறது. இவ்வாறு தமிழ் அபிவிருத்தி இல்லாதிருக்கும் குற்றம் நம்மைச்சார்ந்ததே யொழிய அரசாட்சியாரைச் சார்ந்ததேயல்ல வென்பது எல்லார்க்குந் தெரிந்தவிஷயம். ஆகையால் நமக்கு நம்முடைய தமிழ்ப் பாஷையானது அபிவிருத்தியடைந்து ஆங்கிலேயம் போலத் தழைத்தோங்கல் வேண்டும் என்ற எண்ணமிருக்குமானால் நாமெல்லோரும் அநேகம் பத்திரிகையை நடாத்துதலையும் பத்திரிகைகளை நடத்துங் கனவான்களுக்கு நம்மாலியன்றவளவு உதவி செய்தலையும் கைக்கோடல் வேண்டும்.

இதுகிடக்க—எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்தைப் பற்றிச் சொல்வேண்டியவற்றைக் கூறுவாம்:—சென்ற 18-ம் நூற்றாண்டின்கண் எழுதியிருக்கப்பட்ட பிரபந்தங்களெல்லாம் விசேஷமாகச் சைவம், வைணவம் முதலிய மதசம்பந்தமான நூல்களேயாம். ஆகையினாலே அந்தப் பிரபந்தங்களெல்லாம் மதவைராக்கியமென்னும் பேய்பிடித்து அந்நூலாசிரியர்களை அலைக்க அவர்கள் அதன் கைவசப்பட்டு, அக்கடவுளே பெரியவர், இக் கடவுளே பெரியவர் என்று வீண்வாதம் பேசிப் பொய்யையும் புரட்டையும் பற்றி விவரிக்கும் நூல்களாய் முடிந்தன. இவ்விதப் பிரபந்தங்களெல்லாம் உண்டாவதற்குக் காரணம் என்னவென்றால் யாராவது ஒருவர் ஒருமதத்தைப்பற்றிப் பிரசங்கம் செய்தால் அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த மற்றொருவர், பிரசங்கியார்

கூறிய நியாயங்களையும் உண்மைகளையும் அணுவளவேனும் யோசியாமல் நம் கடவுக்கு விரோதமாக எழுந்து இவன் பிரசங்கம் செய்யவாவது என்று கோபங்கொண்டு அவர்க்கு மாறுக நியாயவாயிலாகப் போகாமல் என் சுவாமி இப்படிச்செய்தால் உன் சுவாமியும் இப்படிச் செய்தாரே என்று புஸ்தகங்களில் எழுதிக்கொண்டும் கவிகள் பாடிக்கொண்டும் உலாவுவர். ஆதியிலிருந்த தமிழர்கள் மிகுந்த ஊக்கமுள்ளவர்களாயும் எளிதில் விஷயங்களின் உண்மையை உணரக்கூடிய சக்தியுள்ளவர்களாயும் இருந்தார்கள். ஆகையினுலே தான் ஆரியர்களுடைய மதக் கொள்கைகளை அவர்கள் எளிதில் பற்றிக்கொண்டார்கள். தமிழர்களும் ஆரியர்களும் அதிகமாய் ஊடாடல் வேண்டி நேரிட்டதினுல் இருவர் குணங்களும் ஒரே மாதிரியாய் ஏற்பட்டுவிட்டன. யாம் பிடித்ததையே சாதிப்பேமென்னும் செருக்கும், எவ்வளவு நியாயமாய்க் கூறினும் உண்மை உணராமையும், உணர்ந்தாலும் அதற்கு ஏற்க நடவாமையும் ஆகிய துர்க்குணங்கள் காலக்கிரமத்தில் உற்பத்தியாய்விட்டன. ஆகையினுலேதான் மதவாதம் விசேஷமாய் அதிகரித்தது. இம்மூன்று துர்க்குணங்களையும் அற ஒழித்தாலன்றி நந்தமிழ்நாடு முன்னுக்கு வரல் மாட்டாது.

மேலே சொல்லிய மதச்சார்பானவை யொழிந்த நூல்களிற் பெரும்பான்மை யமகமுந் திரிபுமாக எழுதப்பட்ட அந்தாதிகளும், கலம்பகங்களும் மடக்குகள் நிரம்பிய சிலேடை வெண்பாக்களும், நாகபந்தம், கமலபந்தம், முரசபந்தம், முதலியன நிறைந்த சித்திரக் கவிமஞ்சரிகளும், மைந்தர் விளையாட்டுப் புராணமுமாயிருக்கின்றது. மேற்கூறியவற்றுட் புராணமாவது என்னவென்ருல், பூர்வீக ஆசிரியர்களாகிய, திருத்தக்கதேவர், கல்லாடர், கம்பர் முதலிய வித்வசிரோமணிகள் கூறிய கற்பனை

களைத் தவிர்த்து சுதந்தரயூகத்தாலமைந்த கற்பனைகளும் அலங்காரங்களும் அர்த்தபுஷ்டியும் கிஞ்சித்தேனும் இல்லாமல், கடவுளைப்பற்றித் தமக்குத் தோன்றியவாறு லீலைசெய்ததாகச் சிறுபிள்ளைத்தனமாக எழுதப்பட்டிருக்கும் ஒருநூலாம். இது நிற்க, சிலர் கலம்பகம், அந்தாதி முதலியன, பெரியகாவியங்களெழுதுவதற்காக ஏற்பட்ட அப்பியாசப் பிரபந்தங்களாமாகையால் அவற்றிலே எழுதி எழுதி யதிகப் பழக்கமிருந்தாலொழிய, வேறு பெரியநூல்கள் செய்யமுடியாதென்று கூறி மயங்குவார்கள். கலம்பகம் என்பது சாமானியமான பிரபந்தமன்று. கவி செய்யும் திறமையில் மிகவும் பேர்பெற்றவர்களே கலம்பகம் எழுதத் தகுந்தவர்கள். பாடிப்பாடித் தேர்ந்தவர்களே கலம்பக மெழுதப்புகுவார். அஃதெப்படி யென்றால், சாதாரணமாயுள்ள விருத்தங்களைத் தமிழிற் கிஞ்சித்து அப்பியாசமுள்ளவர்களும் எழுதலாம். இப்பேர்ப்பட்டவர்கள், மடக்கும், திரிபும் துறைகளுமமைந்த கவிகள் செய்ய முடியாது. ஆகையால் இவற்றை அப்பியாசப் பிரபந்தங்களென்று கொள்ளுதல் கேவலம் அசங்கதமாம். இவ்விதமாகக் கலம்பகம் முதலியன எழுதுவதில் வீணே காலத்தைச் செலவிடுதலைப்பார்க்க, வசனங்களாலேனும் எளிதாய்ப் பாடக்கூடியதும் தாற்பரியங்களை நன்றாய் வெளியிடக்கூடியதுமான கவிகளினாலேனும், சத்விஷயங்களைப்பற்றி எழுதுதல் அதிக நன்மையை உண்டாக்கும் என்று தற்காலத்துள்ள பெரியோர்கள் சொல்லுகிறபடி யாமும் நடத்தல் வேண்டியது நிரம்ப ஆவசியகமான காரியம்.

சற்குணசாஸ்திரம் (Ethics) அங்கஜீவசாஸ்திரம் (Physiology) மனோதத்துவசாஸ்திரம் (Psychology) ஆகிய இவற்றின்சம்பந்தமாக ஒருவிதப்பிரபந்தமுங் கிடைப்பது முற்

றிலும் அசாத்தியமாய்ப் போய்விட்டது. பிறகு அந்நூற்றுண்டின்கண் உற்பத்தியானவற்றுள் எவைதான் பிரயோஜனமுள்ள நூல்களென்று விசாரிப்போம். அவைகளெல்லாம்*பிராயிகம் தற்காலத்து சாஸ்திரரீதியாக அமைந்த இலக்கணசம்பந்தமாகவும் ஏகதேசம் நீதி சற்குணமாகிய இவற்றினை விளக்கும்பொருட்டு உற்பத்தியானவைகளாகவும் இருப்பனவாம். இலக்கணசம்பந்தமாயிருப்பனவற்றிற்கு உதாரணமாக வைத்தியநாத நாவலர் வகுத்த "இலக்கணவிளக்கம்" Constantius Beschi என்ற வீரமாமுனிவரியற்றிய "தொன்னூல்விளக்கம்" சுப்பிரமணிய தீக்ஷிதர் செய்த "பிரயோகவிவேகம்" சுவாமிநாத தேசிகரியற்றிய "இலக்கணக்கொத்து" என்பனவற்றைக் கொள்க. நீதிசற்குணசம்பந்தமானவற்றிற்கு உதாரணமாக மேற்கூறியவைத்தியநாதநாவலரும் வீரமாமுனிவரும் முறையேசெய்த பிரபோத சந்திரோதயம், தேம்பாவணி முதலியவற்றைக் கொள்க. தமிழில் வசனநடை விஷேசமாக எழுத ஆரம்பித்ததும் இந்நூற்றுண்டிலே (19 ஆம் நூற்றுண்டிலே) தான் என்பது பின்னே நியாயவாதங்களாற் காட்டப்படும்.

மேற்கூறிய பிரபந்தங்களின் விஷயங்களித்தன்மையானவை என்பதும் அவற்றின் பயன் இவைஎன்பதும் அப்பிரபந்தங்களின் தாரதம்மியமின்ன என்பதும் இவற்றையியற்றினவர்களின்† சாமர்த்தியம் இனைத்து என்பதும் அவர்கள் பிறப்பு வளர்ப்புகளைப்பற்றிய சரித்திரம் இன்னதென்பதும் பின் விரிவாக எழுதப்புகுவாம்.

---

*பிராயிகம் - பெரும்பாலும்.

†"தமிழ்ப்புலவர் சரித்திரம்" என்னும் புஸ்தகம் விரைவில் அச்சேற்றப்படும். ஆங்குக் கண்டுகொள்க.

VII. சொற்பொருளாராய்ச்சி.

வடமொழியிற் பாணினி முதலாயினோர் சொற்பொருளா ராய்ச்சி செய்து அம்மொழியின்கணுள்ள பகுதிகளனைத்தையும் ஒருங்கு தொகுத்து வைத்திருக்கின்றனர். ஆங்கிலம் முதலிய பிறமொழிகளிலும் அவ்வாறே பகுதித்தொகைகள் தொகுக்கப் பட்டுள. ஆங்கிலவாணர் அத்துணையில் நின்றுவிடாமல் இவ் வழியிற் புகுந்து மேன்மேலும் ஆராய்ச்சி செய்து தத்தங்கருத் துக்களை வெளியிட்டும், ஆராய்ச்சியி னிறுதியில் நின்றன வற்றைச் சேர்த்து அகராதி செய்தும், தம்மொழிக்கணுள்ள சொற்களின் இயல்புகளை நன்குணர்ந்து நாடோறும் மொழிநூற் புலமை நடாத்துகின்றனர். இவ்வாறாக, நாம் அத்தகையாரது ஆளுகையிலிருந்தும், அன்னாரது நூல்களைக்கற்றும், அவர்கள் செய்யும் பெருமுயற்சிகளை யெல்லாங் கண்ணாரக்கண்டும், நமது தாய்மொழியாகிய தமிழிற்காக நாமொன்றும் புதுமை வழியா இழைத்தலின்றி, வாளா காலம்போக்குதல் நேரிதன்றென வுணர்ந்த யாம், ஏதோ எம் சிற்றறிவிற் கெட்டிய மட்டில் ஆராய்ந்த சிலவற்றைத் தொகுத்துச் 'சொற்பொருளாராய்ச்சி' யென்னுந் தலைப்பெயரிட்டு வெளியிடலாமெனத் துணிந்தேம். துணிந்து தமிழ்ப்பகுதிக ளனைத்தையும் ஓராற்றாற்றொகுத்து வைத்துக் கொண்டுளேம். அன்னணந் தொகைசெய்து வைத் துள குறிப்பினின்றும் ஒவ்வொரு பகுதியாகத் தனித்தனி யெடுத்துக்கொண்டு ஆராய்ச்சிசெய்து வாராநின்றேம். அவ்வா ராய்ச்சியிற் சிற்சிலவற்றைத் தமிழுலகமும் அறியுமாறு வெளிப் படுத்துகின்றேம். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் "மொழிப்

பொருட் காரணம் விழிப்பத் தோன்றா" என்று கூறியதற்கு மாறாக யாம் உழைக்கப்புகுந்தே மென்றுகருதிப் பேரறிவாள ராயினர் எம்மை எள்ளாது ஏற்றுக்கொள்வாரென நம்புகின்றேம். "பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும், வழுவல கால வகையி னனே" என்ற பவணந்திமுனிவர்தங் கூற்று யாமனைவரும் ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதோர் பொருள்பொதி மெய்யுரையன்றோ? தமிழ் வல்லீர்! நம்மக்கள் இதுகாறுஞ் செல்லுதற்கரிதாயிருந்த தமிழ்ச்சொற் காட்டிற் புகுந்து வழியறுத்துச் சென்று ஆராய்ந்து கண்டபொருள்களை நும்முன்னர் அடியுறையாக இடுகின்றேம்.

I. அறு என்னும் பகுதி.

இதனடியாக, அறம், அறல், அறவு, அறவை, அறுதல், அறுதி, அறுத்தல், அறுப்பு, அறும்பு, அறுகால் அல்லது அறுதாள், அறுவை, அறை, அற்றம், அற்றை, ஆறு முதலிய பலசொற்கள் பிறக்கின்றன. இவையிற்றுட் சிலவற்றைப் பகாப்பதங்களெனக் கூறுவாருமுளர். அவர்களனைவரும் யாம் கூறுமாற்றைச் செம்மை வழியாற் சிந்தித்து ஏற்புடையன வாயிற் கொள்வாராக.

(1) அறு + அம்: அறம்=அறுக்கப்பட்டது: மனுமுத லிய நூல்களால் இன்னன செய்க இன்னனதவிர்க என வரை யறுத்துக் கூறப்பட்டமை பற்றி 'அறம்' என்பது அங்ஙனம் அறுத்துரைக்கப்பட்ட தருமத்திற்காயிற்று. ஈண்டு 'அம்' செயப்படு பொருண்மை விகுதி. தொழிலாகு பெயர்.

(2) அறு + அல்: அறல்=கருமணல், சிறுதூறு, நீர், விழவு முதலிய பல பொருளுந் தருவது. ஒருங்கு சேர்ந்து கருங்கட்டியா யிருந்தது அற்று வேறு பட்டுத் தனித்தனியாகிப்

பிரிந்து நின்று கருமணலாயிற்று; தரையினுள்ளிட்ட விதை யானது தன்மீதுள்ள மண்ணை யறுத்துக்கொண்டு வெளிக்கிளம் புதலிற் சிறு தூறாயிற்று; கிணறு முதலியன வெட்டிய வழிப் பக்கங்களினின்றும் அடியினின்றும் மண்ணையும் பாறையையும் அறுத்துக் கரைத்துக்கொண்டு வெளிப்படுதலின் நீராயிற்று; கடவுட்பூசை முதலிய காலங்களில் மக்களாவார் செயலற்று ஒரு மனத்தினராகி யிருத்தலின் விழவாயிற்று.

(3) அறு + அ + வ் + உ: அறவு = அறுபட்ட இடம், ஒடிவு, கடவை, புல் முதலியன அறுபடுதலின் அங்ஙனம் அறுபட்ட இடத்தையும், அறுதல் ஒடிதலுமா மாதலின் ஒடி வையும், வேலி நாற்புறமும் வேய்ந்துழி அதனுள்ளிருப்பான் வெளிச்சேறற்கு அவ்வேலியுட் சிறிது அறுத்து வாயில் செய்து கோடலிற் கடவையையு முணர்த்திற்று.

(4) அறு + அ + வ் + ஐ: அறவை = அநாதி; உறவற்ற வனாதலின் இப்பொருள் தருவதாயிற்று.

(5) அறு + தல்: அறுதல் = கைம்பெண். மாங்கலிய மிழந்தார் தாலி யறுபடுதல் இயல்பாமாதலின் இச்சொல் தொழி லாகுபெயராய்க் கைம்பெண்ணை யுணர்த்துவதாயிற்று. இஃது இகரவிகுதிபெற்று 'அறுதலி' யென நிற்றலு முண்டு. இவ்வா றாகவுஞ் சிலர் இதனை 'அறுதாலி' யென்றதன் குறுக்கலாகக் கூறுவாராயினர்.

(6) அறு + தி: அறுதி = இல்லாமை, சாவு, சொந்தம், முடிவு, முடிந்த விலை, விலைச்சீட்டு முதலிய பல பொருளையுந் தாராநின்றது. இது பொருளறுதலில் இல்லாமையும், உயிரறு தலிற் சாவும், பிறருக்கு உரிமையறுதலிற் சொந்தமும், அறும் நிலையாதலின் முடிவும், மேற்பேச்சற்றுத்தீர்ந்த விலையாதலின்

முடிந்த விலையும், ஒருவனுக் குரித்தாயபொருள் விற்கப்பெற்றமையின் அவனது உரிமைபற்று வாங்கினானிடஞ் சேர்தலின் அங்ஙனம் விற்றுரிமையற்றதற்கு அறிகுறியாகிய விலைச்சீட்டுமாகிய பலவற்றையு முணர்த்துவதாயிற்று.

(7) அறு+த்+தல்: அறுத்தல்='அறுதல்' என்பதன் பிறவினை.

(8) அறு+ப்+பு: அறுப்பு=அறுத்தல், அறுத்த துண்டு, ஆக்ஷேபம். தொழிலாகுபெயராய் அறுக்கப்பட்ட துண்டையும், ஒருவர் பேசுங்கால் அவர்பேச்சை யூடறுத்துத் தடுத்தலின் ஆக்ஷேபத்தையு முணர்த்திற்று.

(9) அறு+ப்+பு: அறு+ம்+பு: அறும்பு=கொடிய பஞ்சகாலம்; 'அறுப்பு' என்பது மெலித்தல் விகாரம் பெற்று 'அறும்பு' என நின்றது. நன்மையற்றுக் கொடுமையையும், நாட்டின்கண் உணவு பொருள்களெல்லாம் அறுங்காலமாமாதலிற் பஞ்ச காலத்தையுங் குறிப்பதாயிற்று.

(10) அறு+கால்: அறுகால்; அறு+தாள்: அறுதாள்=பாம்பு. அற்றகால்களையுடையது, அஃதாவது, கால்கள் அற்றது ஆதலிற் பாம்பாயிற்று; வினைத்தொகை நிலைக்களத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை.

(11) அறு+வ்+ஐ: அறுவை=துகில் அல்லது வஸ்திரம். நீளமாக ஒரே நிரையாய் நெய்ததனை இடையிடையே யறுத்துத் தனித்தனி வஸ்திரமாக்குதலின் துகிலை யுணர்த்துவதாயிற்று. அறுக்கப்பட்டது அறுவை; ஈண்டு 'ஐ' செயப்படு பொருண்மை விகுதி. முன்காலத்தில், இக்காலத்திலும் பல விடங்களில், சாலியர் தறியின்கண் ஆடைநெய்கையில் ஒரேநிரையாய் நீளநெய்துகொண்டே போவார்கள். அவ்வாறே முழுதும்

செய்த பின்னர் அறுத்தற்கென இடம் விட்டிருந்த இடங்களில் அறுத்துத் தனித்தனி யுடையாக்குவார்கள். இவ்வழக்கத்தை யநுசரித்தே நம் தமிழ்மொழியின்கண்ணே பிற சொற்களும் பிறந்திருக்கின்றன. உதாரணமாகத் 'துணி', 'துண்டு', 'கூறை' முதலிய சொற்களின் பொருட்காரணத்தையு முய்த்துணர்க. துணிக்கப்படுதலிற் றுணியும், துண்டிக்கப்படுதலிற் றுண்டும், கூறுபடுத்தப்படுதலிற் கூறையுமாயின.

(12) அறு+ஐ: அறை=இஃது உள், மலை முழைஞ்சு, குறை, திரை, பாத்தி, பாறை முதலிய பலபொருள் பயப்பதோர் சொல். நான்கு பக்கங்களினும் மதிலெழுப்பி ஏனைய இடங்களினின்றும் அறுக்கப்படுதலின் உள்ளாம்; மலையின்கண் அறுத்துக் குடைந்து குகை செய்யப்படுதலின் முழைஞ்சாம்; முற்றுங் குறைந்ததாமாதலிற் குறையாம்; கடலின் நீர்ப்பரப்பினின்றும் அற்று எழுந்து மறிந்துவீழ்தலில் திரையாம்; நிலத்தின்கட் கரைகோலப்பட்டு மற்றையவற்றினின்றும் அறுபட்டு நிற்றலிற் பாத்தியாம்; நிலப்பரப்பினை யறுத்துக்கொண்டு மேலெழும்பி அறுத்து நிற்றலிற் பாறையாம்.

(13) அறு+அம்: அற்று+அம் அற்றம்=அச்சம், அழிவு, உண்மை, சமயம், சோர்வு, மறைவு, மெலிவு, வறுமை முதலிய பல பொருள் பயப்பது. தைரியமறுதலின் அச்சமும், வாழ்வறுதலின் அழிவும், தன்னொடுமிடைந்த பொய்முதலியவற்றினின்றும் அறுதலின் உண்மையும், பொருண்முதலாயின அற்ற சமயமும், வலியற்ற சோர்வும் மெலிவும், கண்கூடற்ற மறைவும், பொருளறுதலின் வறுமையுமாம்.

(14) அறு+ஐ: அற்று+ஐ: அற்றை=சிறுமை. மேன்மையற்று நிற்கும் நிலையாதலிற் சிறுமையாயிற்று.

(15) அறு: ஆறு=நதி, வழி. இது முதனிலை நீண்ட தொழிலாகுபெயர். நதியானது தரையை யறுத்துக்கொண்டும் காடு முதலியனவற்றை யூடறுத்துக் கொண்டுஞ் செல்லுதலின் இப்பெயர்த்தாயிற்று. கல்லுங்காடுமாயிருந்த நிலத்தை வெட்டி யறுத்துத் திருத்தி மக்கள் நடப்பதற்கு ஏற்றதாக்குதலின் வழியாயிற்று.

இனி இப்பகுதியினின்றும் பிறக்கும் வினைவிகற்பங்களைப் பற்றிக் கூறப்புகின் விரியுமென விடுத்தனம். இவ்வாறு 'அறு' என்னும் இவ்வொருபகுதியினின்றுமே பல சொற்கள் மேன்மேலுங் கிளைத்துப் பலவேறு பொருள்பயப்பனவாமாறு கண்டோம். இவைகளுட்சில நம்முன்னோரது கருத்துக்கள் இன்னின்னவாறிற் சென்றுளவென்பதனையும் முன்னுளிலிருந்த வழக்கத்தையும் இவைபோல்வன பிறவற்றையும் நமக்குத் தெரிக்கின்றன. இன்னும் உற்றுநோக்கிச் சிலர் "'அறு' என்னும் இப்பகுதியும் தனிப் பகுதியன்று; இதற்கு மூலப்பகுதி பிறிதொன்றுளது", என்று கூறினுங்கூறலாம். 'அல்' என்னும் எதிர்மறையிடைச்சொல்லொடு உவ்விகுதிசேர்ந்து வினைத்தகைப்பட்டு நின்றதே 'அறு'. இக்கூற்றுயாவருக்கும் உடன்பாடாயின் ஆயிரக்கணக்காக விரிகின்ற தமிழ்ப் பகுதிகளெல்லாம் நூற்றுக்கணக்காகச் சுருங்கிவிடும். இவ்வாறே வடமொழி வையாகரணராகிய பாணினிபகவான் இரண்டாயிரக்கணக்காக வகுத்திருந்த சமஸ்கிருததாதுக்கள் அனைத்தையும் சுருக்கி எழுநூற்றிற்கு ளடக்கிவிட்டார் காலஞ்சென்ற மோட்சமூலபட்டாசாரியர் Prof. Max Muller என்பார்.

யாம் இதன்கண் வழியல்வழிச் செல்வதாகப் பேரறிவாளர் காண்பராயின் அன்னார் எம்மைத் தெருட்டுவாராக.

தமிழ் வியாசங்கள் முற்றிற்று.